ZÜBÜKSPOR takımı başarıdan başarıya koşuyor

Yeni kurulan Zübükspor'un beş buçuk oyuncusu hasımlarına duman attırıyor

(Baştarafı 1 inci sayfada)

tafa Çolhan'a mimarî hesaplara uygun olarak altı tekme, üç teknik yumruk ve elektroşok yapan beş tokat atmışlardır. İkinci devreye yedeği olmadığı için aynı şekilde çıkan Zübük'ler hakemi bir kola-kokaya tavlayıp kaptan büyük Zübük Erol İşisağ'ın elle attığı golle maçı 1-0 galip bitirmiştir.

İKİNCİ MAÇ:

Zülfispor ilk maç sonunda sakatlanan Z. Akdamar'dan mahrum olarak, ama Ümit Ocal'ı (Hukuk) alarak sahaya çıkmıştır. Zübükspor gene aynıydı. Ve transfer yapamadığı için üzgündü. Bütün pencereler seyircilerle dolu olduğu için maça tam saatinde balsandı.

Erol İşisağ (3), Teoman Dikmendinç (3) ve Bülent Habora (2) gol atarak galip geldi.

★

Atletizm

DİKKAT: İşbu yazıyı üç bin beş yüz lira maaşlı spor muhabirimiz yazmış olduğundan imlâ yanlışlarının, cümle bozukluklarının ve mantık hatalarının normal kabul edilmesini rica ederiz.

Geçen haftanın içerisinde şehrimizde büyük sportif faaliyetlere sahne olmuş bulunup ve bilhassa atletizm branjında çok şükseli neticeler elde edilmiştir. Büyük futbolcular

raç ederken atletizmimizdeki gayri normal durgunluk esasen son derecede calibidikkatimizi celbetmekte idi. Şu son hafta zarfında içindeki atletizm faaliyetlerimizde, muakkatde olsa göstermiştir ki, bu branja birazcık önemiyet verilmiş olsa atletizmimizde kalkınacaktır demektir. Atletlerimiz teşfik görmüş olsalar râkip sahalarda bayrağımızı dalgalandırarak, bizler her zaman Sultan Aptullah'ın torunları olduğumuzu isbata hazırız. Şimdi de sayın okuyucularımız geçen hafta atletizm branjında alman teknik sonuçların neticelerini pırazante ediyorum:

Belediye zabuta ekibi ile işportacılar arasındaki yapılan Mahmutpaşa yokuşu, Postane önü ve Eminönü Meydanlarında tertip edilen sokak koşu organizasyonu karşılaşmaları pek zevkli ve mücadeleli geçmiş ve Belediye memurları beş limoncu, üç çorapçı, iki tarakçı, jiletçiyi kaçırmışlar ve bir seyyar zerzevatçıyı gafletinden istifade ederek yaklamışlardır.

Türkiye mukavemet koşusu yarışlarına gelince, gene de Belediye memurları önünde, küfesini sırtından atarak ve lâstiklerini ayağından çıkarmak sureti ile gayetle hızlı kaçmış ve dargelirli bir memurumuzun elinde bulunan Türkiye mukavemet rekorunu kırmıştır.

Geçen haftanın en enteresanlık olanı idrar müsabakası olmuştur. Gazeteler arasında yapılan büyük idrar müsabakasında, lotaryacı basın ekibi fevkalâde başarı muvaffakiyeti göstererek hep birden idrar müsabakasının şahıksına yükselerek emsalsiz netice almışlardır.

Bu da göstermektedir ki, kanımızda mevcut şeker ve yağ miktarı ile federasyonumuz birazcık alâkadar olup da ilgilense bu enteresanlığı hiç de boşa gitmediği gibi gayrıfedere gençlerimizde göğsümüzü kabartacak batı seviyesine geçer ve gücümüzü bir kere daha Sina Çöllerinden Viyana kaplarına kadar dayıyararak atalarımız nasıl ki Yemen çöllerinde Veysel Karanî'nin yolunda ve Vehbî'nin kerrakesi ile taltif edilir ve bize şanlı kupalar kazandırırlar; hiç şüphemiz yoktur. Yeter ki biz bu çocukların ellerinden tutalım ve onları ırz düşmanlarından koruyarak çocuk hırsızlarının eline düşürmiyelim.

HAFTANIN TAKIMI: Sakatatçı Kâzım'ın dükkânında çengele asılı tekmil ciğer takımı.

HAFTANIN OYUNCUSU: Oryantal dans yıldızı ve kraliçelik müsabakasında Hakkı Yenen dansöz Aysel Tanju.

HAFTANIN HADİSESİ: Kovaaa..... lisyon. Spor servisimiz haftanın kahramanlarını candan tebrik eder.

DÖRDÜNCÜ MAÇ:

Zübükspor'lular bu maça «Şöhretler» kadrosu ile çıkmıştır. Türkiyede, hattâ dünyada ilk defa bu maçla Zübükspor kadın-erkek karmasını kurmuştur. Ülkemizdeki Zübük'ler kızmasın diye ne sağcı ve ne de solcu olan Zübükspörolular sahaya santrakaleci, santrabek, santrahaf ve iki santraforla girmiştir. Hâkemsiz oynanan bu maçta şöhretler şöylece sıralandı: Santrakaleci Deniz Engin (Türkiyenin ilk kadın kalecisi - Çevirmen - Şair - Reportör), Santrabek Bülent Habora (Hikâyeci - eleştirmen - Reportör), Santrahaf Samim Meriç (Sinema aktörü), Santrafor Erol İşisağ (Şair - Dublâjcı - Tiyatro aktörü), ikinci Santrafor Teoman Dikmendinç (Şair - Benfica'nın Eusebio'su - Santos'un Pele'si - Siyah Orfe -Hukuken Öğrenci)...

...yor ön d... ...ğ oyuncusu, sağdan sağa doğru: Sağ sa... Bülent Habora, ikinci sağ santrafor Teoman Dikmendiç, sağ sağcı birinci santrafor Erol İşisağ ve sağ santrabek Şener Engin. Teoman Dikmendiç'e büyük kulüpler 200 bin transfer ücreti teklif edip kandırmak istediğinden Zübükspor idarecileri Teoman Dikmendiç'i Ağrı dağına kaçırmışlardır.

Santrakaleci Deniz Engin'le karşılaşan Zülfispordan Mehmet Baykal (koşucu), Kemal Sürmeli (tekmeci), Ümit Ocal (güreşçi), Mustafa Çolhan (halterci) ve Ülkü Alpan (boksör) dört gölü zorlukla atabilmişlerdir. Zübükspor ise ilk defa Zülfisporla 4—4 berabere kalmıştır. Ama Zülfittin'ler Zübük'lerin attığı son golü, koşucu - tekmeci - güreşçi - halterci - boksör taraflarına güvenerek saymamışlar ve kendilerini 4-3 galip ilân etmişlerdir. Zübükspor'lular gene de Zübük'lüklerini yaparak onları sahadan kaçırtmışlardır. Bu maç ilk defa Dolmabahçe stadı kadar kötü bir sahada. Yenikapı Lunapark yanında 10 Haziran 1962 Pazar günü saat 18.00 de oynanmıştır.

Türkiye ve dünyada kendi tüzük ve maç kurallarına göre hiçbir takım Zübükspor'u yenemez. Benfica, Real-Madrid, Santos, Avrupa ve Dünya karmaları, Türkiye Millî Takımı bile Zübükspor'u yenemez.

PENBE BEYAZLILAR KAMPTA: Yeşil - Neftülerle bu hafta karşılaşacak olan genç takım elemanları kaptanlarının tahtı nezareti altında gayet iyi bir şekilde hazırlanmaktadırlar. Sporcularımızın forma girmesi için hiç bir fedakârlıktan kaçınılmamakta, resimde görüldüğü şekilde, her türlü idman imkânları sağlanmaktadır. Yukarıdaki fotoğrafta, top yuvarlak, kale büyük ve hakem de bizden olmadığı için kuvvetli rakiplerine şanssızlık yüzünden yenilecek olan kıymetli elemanlarımızı sıkı şekilde antrenman yaparlarken görmektesiniz. (Foto: ZÜBÜK)

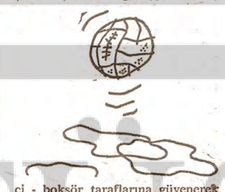

Başlıca yazarı:
AZİZ NESİN
SAHİBİ VE YAZI İŞLERİ YÖNETMENİ:
MERAİ NESİN
Yönetim yeri: Cağaloğlu, Nuruosmaniye, Gazi Sinan Paşa Sok. No 12 — İSTANBUL
Telefon: 22 58 04

PAZARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK SİYASİ MİZAH GAZETESİ
9 Temmuz 1962
Yıl: 1, Sayı: 23
İstanbul'da Güneş Matbaacılık T.A.Ş. de dizilip basılmıştır.

ABONE: Yıllık 25, altı aylık 13 liradır. Yabancı ülkeler için yıllık 50, altı aylık abone 25 liradır. Derginin uçakla gönderilmesi istenıyorsa, ayrıca uçak masrafı abone parasına eklenir.
İLAN: Beş sütun üzerinden her sütunun santimi 15 liradır.
50 KURUŞ
Geçmiş sayılar 75 kuruştur.

Zübüüüük

Zübük
İT KAĞNI GÖLGESİNDE YÜRÜR DE KENDİ GÖLGEM SANIRMIŞ

Marko paşa
NE SAĞCIYIZ NE SOLCU FUTBOLCUYUZ FUTBOLCU

Çok hızlı kalkınıyoruz

Vatandaşlar büyük bir memnuniyet içinde, çünkü:

CEKTİR, CIKTIR, CAKTIR, CUKTUR!

BAŞYAZI

Sayın okurlarımız,

Bilindiği gibi, bizdeki gazetelerin bir başyazıları vardır ve bu başyazılar, her gün her konuda kalem oynatmaktadırlar. Oysa Avrupa ve Amerika gazetelerinde böyle de gildir; oralardaki gazetelerde her konunun ayrı ayrı uzman başyazarları vardır ve günün sorunu üstüne yazarlar. Dikkat edilmişse Zübük de bu yoldadır ve her konuyu o konuda uzman olan bir başyazara yazdırmaktadır. Bu yüzden şimdiye kadar Zübük'te şu değişik mızaların başyazılarını okudunuz:

Murtazaoğlu Murtaza, Ramazanoğlu Ramazan, Bayram oğlu Bayram, Şaban Şabanoğlu, Yakup Yağcı, Zurtullah Kırmanı, Behlûl Beyoğlubey, Hıdır Budur, Keramî Pestenkeranî, Hebçet Mekal, Ruhî Ruhsel, Zülfü Zürfettin.

Okurlarına hizmet amacı güden Zübük, ikinci koalisyon hükûmetinin kurulduğu ve programının açıkladığı bugünlerde, bu konuda yetkili bir uzman olan sayın Prof. Ahmet Attar'ın, hiç kimse tarafından anlapılmayacak derecedeki ilmî baş yazısını şerefle sunuyoruz.

Ne bekliyoruz?

Prof. Ahmet ATTAR

Koalisyon hükûmetinin programın açıklanmasından sonra, muhtelif cepheler arasındaki mutabakat veya ziddiyetlerin meydana çıkma tarzında, demokrasimizin bünyesi bakımından şüpheye yer vermeyecek kadar, fakat bu demek değildir ki, temennilerimize rağmen yeni hükûmetin türlü türlü müşkküllerle karşı karşıya geleceğini (Biraz nefes alın) ve bu müşkülleri yenmek için iş âleminin bazı çevrelerinde koalisyon protokolu esasları dahilinde iktisadî siyaset mânâsında, her şeye rağmen hükûmetin muvaffakiyetine bağlamış bulunuyoruz ki, bu herhangi bir realist görüşten ileri gelmemekte ve bu intikal devresinin zaruretleri nazarı itibara alınmak şartı ile (Birazcık dinlenin) bizce memleket dâvâlarının husule getirdiği neticeler ne olursa olsun kültürel alanda ve gerekse sosyal alanda halk ferahlatıcı ve halkın refah seviyesini menfî bir muhalefetle değil, fakat ne olursa olsun bu gayretin milletçe desteklendiği takdirde bir an evvel bu yola girilmesi, aksi halde, yani müsbet bir mesainin mesuliyeti de büyük olacağından, demek ki daha çok siyasî partilerin bünyeleri son şeklini alırsa hizipleşmeler ve kuvvet israfını önlenmek mümkün olur bu takdirde insanüstü bir gayret sar fetmek zorunda kalınacağı zaruret olmakla, imdii, tesbit edilen esasların yürürlüğe girmesi (Off!.. bir cıgara içiniz) muvaffakiyetin ilk ve ana çâresi olarak kaldı ki (Daha ne kaldı yahu?) bu hava bizce malûmsa da (Sonu Sa. 36, sütun 18 de).

DEBRE, (Hasan bildiriyor) — İkinci koalisyon hükûmetinin polgrarını memleket çapında büyük bir memnuniyet yaratmış, piyasadaki endişeler kalkmış, alış - veriş açılmış, iş adamlarımıza büyük bir emniyet gelmiştir. İkinci koalisyon polgramındaki esaslar dahilinde memleketimizin kalkınacağından artık Liç kimsenin şüphesi kalmamıştır. Çünkü bu polgram çok iyi bir polgramdır ve şu esasları ihtiva etmektedir:

Okur - yazar olmayan kalmıyacaktır. Deftersiz kalemsiz yazmanın, kitapsız okumanın çâresi bulunacaktır. Vatan evlâtlarının yazmadan kâtip, okumadan âlim olmaları temin edilecektir. Okulların öğretmen ihtiyacı kendiliğinden temin edilecektir.

Ticaretimiz de inşallah gelişecektir. Sinekten yağ çıkarmanın yolları aranacaktır. Sarayangoz, sülük, kurbağa, kaplumbağa, tosbağa ve gözbağı ihracı hızlandırılacaktır.

Parası olan her vatandaş istediği lokantaya girip istediği yemeği yiyebilecektir. Özel sektörle genel sektör yanyana ve kardeş kardeş yaşayacak, yeni iş sahaları açabilmeleri için sermaye sahiplerinden daha az vergi almarak vergi adaleti temin edilecektir. Devletçilik yolu ile sermaye sahipleri yetiştirilecektir. Zenginlerden servet beyannameleri alınacak, sonradan da geri verilecektir.

Ziraatimiz geliştirilecektir. Ahlatlarımız islâh edilecektir. İtriyat sanayiimizin inkişafı için ıtır ziraatine ehemmiyet verilecektir. Ziraat birinci plâna alınacak ve her sene Amerika'dan daha fazla buğday ithal edilecektir. Tuz ziraatine başlanacaktır. Yağmur dualarının miktarı arttırılacaktır.

Vatandaş elini sıcak sudan soğuk suya sokmayacaktır. Bir elimiz yağda, bir elimiz balda olacaktır. Malımız emniyette canımız cennette olacaktır ve her zamanki gibi öküz altında buzağı aranacaktır ve daha pek çok cektir, ciktir, caktır, cuktur.

TAŞLAMA

KOVAAA!

Hem sporumuz hem politikamızın kalkınması için Brezilya'dan ders almalıyız.

Dünya Futbol Şampiyonasında Brezilya takımı şampiyon olursa, Brezilya'da genel af ilân edilecek denildi ve Brezilya şampiyon oldu.

Türkiye'de de bir genel af vadedilseydi A P. bir takım kurar, Brezilya'yı bile yenerdi.

Şimdi de öğreniyoruz ki, başka memleket takımlarına transfer olmasınlar, yani vatana bağlansınlar diye Brezilyalı futbolcuları mebus yapacaklarmış.

Brezilya'nın verdiği birinci ibretten hadi ders almadık, ikincisinden olsun ders alalım. Brezilyalılar gibi, biz de futbolcularımızı mebus yapalım ki, hem sporumuz kalkınsın, hem de politikamızın seviyesi...

KOVALİSYON — Zübükspor'un asfaltlarda dehşet saçan ... oyuncusu...

ZÜBÜKSPOR TAKIMI başarıdan başarıya koşuyor

Aksaray Asımbey sokağının bir şöhretler takımı var. Şu son üç haftadır Avrupa ve Türkiyedeki bütün takımlara meydan okuyan bu Aksaray takımı «Zübükspor» adını taşıyor. Zübükspor, Avrupa Şampiyonlar Şampiyonu olan Benfica'dan biraz daha kötü oynamaktadır.

Zübükspor 25 Mayıs 1962 Cuma günü saat 23.40 da kurulmuş ve ilk maç teklifi de kurulduğundan tam dört saat sonra, 26 Mayıs 1962 Cumartesi saat 03.40 da yapılmıştır. Ve ilk maç da aynı gün 20 derece eğik olan Asımbey sokağının asfalt alanında yapılmışmaçında «Şöhretler Takımı» olmuştur.

TAKIMIN KURULUŞU:

Zübükspor'u, Zübük mizah gazetesine sırf elli lira almak için habire mizah yazıları yollayıp da, Aziz Nesin tarafından değeri görülmeyip basılmadığından «ne sağcıyız, ne solcu, futbolcuyuz futbolcu» doktrinine uyan Erol İşisağ ile Bülent Habora kurmuşlardır.

İLK TRANSFER:

Zübükspor ilk transferini 26 Mayıs 1962 Cumartesi günü saat 14.30 da yapmıştır. Hukuk Fakültesinin ikinci sınıfını çok seven Teoman Dikmendiç de bir Zübükspor oyuncusu olmuştur.

İLK MAÇ:

Saat 18.20 de 3 Zübük sahaya, 6-7 yaşlarındaki çocukların «yuhyuuh» sesleri ile çıkmıştır. 20 dakikalık ilk devrede Z. Akdamar (Hukuk), Kemal Sürmeli (İktisat) ve Mehmet Baykal'dan (Orman) kurulu Zülfispor'a hiç gol atamamış, ama buna karşılık Teknik Üniversiteli hakem Mus-

(Devamı 8 inci sayfada)

Partiler arası ihtilâf gittikçe şiddetleniyor

«Kapı gıcırdatıcıları» ile «ateş kıvılcımlandırıcıları» birbirlerine girdiler

Ankara (Özel) —

Bugünlerde başkentte siyasî hava çok karışık görünmektedir.

Politikacılar çok oynadıklarından nihayet havayı bozmuşlardır. Başbakanlıktan verilen siyasî hava raporuna göre, bugünlerde hava anormal yağışlı, parçalı bulutlu ve rüzgâr geriye doğru hızla esecektir; ısı şiddetli soğuk nutuklar tesiriyle sıfırın altına düşecektir.

Siyasî havadaki karışıklığın esas sebebi partiler arası anlaşmazlığın hâd bir safhaya gelmiş olmasıdır. Şimdi memleket politikacıları arasında başlıca iki fikir cereyanı belirmiş ve politikacılarımız iki grupa ayrılmışlardır. Cereyanlardan biri «Kapı gıcırdatıcıları» diğeri ise «Ateş kıvılcımlandırıcıları» adı ile tanınmaktadır. Esasen aralarında biiyük bir ayrı gayrılık olmayan politikacılar, hangi partiden olurlarsa olsunlar karşılaştıkları zaman birbirlerine şöyle sormaktadırlar:

«Kapı gıcırdatıcılarından mısınız; yoksa ateş kıvılcımlandırıcılarından mısınız?»

Kapı gıcırdatıcılarından olan bir partili, ateş kıvılcımlandırıcılarından olan bir partili ile karşılaşırsa siyasî hava derhal bozulmaktadır.

Hâlen Türkiyenin en önemli meselesi, kapı gıcırtısı ile ateş kıvılcımlanmasıdır. Kısa zamanda bu iki fikir cereyanından kapı gıcırdatıcılarının mı, yoksa ateş kıvılcımlandırıcılarının mı duruma hâkim olacağı anlaşılacak ve ona göre memleketin kaderi tâyin edilecektir.

Ayrıca, partilerin bünyeleri içinde de ılımlılar ve aşırılar olmak üzere hizipleşmeler başgöstermiştir. Ilımlılar «kapı gıcırdatmayıcılar», aşırılar ise «kapı gıcırdatıcılar» dır. Diğer partinin ılımlıları «Ateş kıvılcımlandırmayıcılar»dan, aşırıları ise «Ateş kıvılcımlandırıcılar» dan mürekkeptir. Bu ayrılıklar yüzünden aynı parti içinde de şiddetli anlaşmazlıklar hüküm sürmektedir.

Dün aynı partiye mensup iki partili kuliste karşılaşınca biri, diğerine «Ateş kıvılcımlandırmayıcılardan mısınız?» diye sorunca, suale muhatap olan da «Duydum ki zatıâliniz de Ateş kıvılcımlandırıcılardan olmuşsunuz. Dönek!» diye mukabele etmiştir.

Hulâsa olarak şunu söyliyebiliriz ki, Türkiyenin kaderi, bu iki kuvvetli fikir cereyanından hangisi hâkim olursa ona göre belli olacaktır.

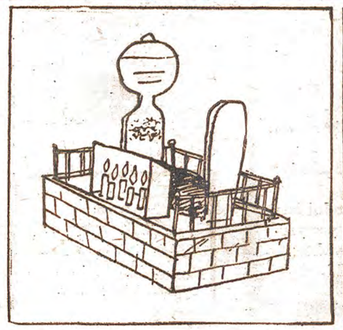

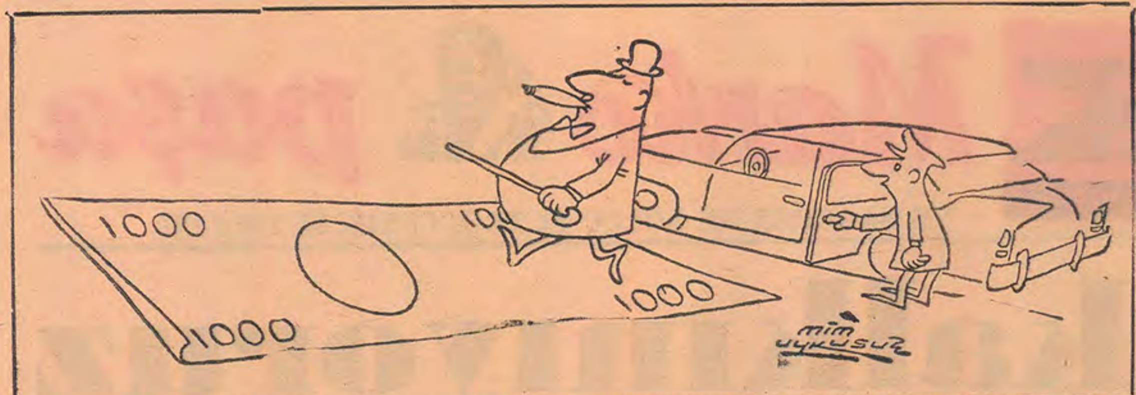

Şaheser bir mizah yazısı

Okurlarımıza, eşsiz güzellikte bir mizah yazısı sunuyoruz. Bu çok güzel yazıyı Zübük yazarları yazmış değildir. Biz bu yazıyı, memleketimizin en ciddî gazetelerinden Ulus gazetesinin ciddî bir yazısı olarak okuduk ve pek çok da gülmüş olduğumuz için Zübük'e aktarmağa karar verdik. (Ulus — 30 Haziran 1962). Sakın bu yazıyı Ulus'un mizah sayfasından aldığımızı sanmayınız. Yazı çok ciddî olarak yazılmıştır, mizah kuvveti burdan gelmektedir. Ne yazık ki Zübük'te, bu ciddî gazetelerin ciddî yazıları kadar mizah yapamadığımızı itiraf zorundayız. Sözünü ettiğimiz yazıyı tek kelimesini değiştirmeden veriyoruz:

Evde rahat kaçıran şeyler ve çareleri

BELKİ de bir evde barınan kimse aptaldır. Bir eve sahip olmak kadar insanı çabuk deliliğe götürecek yol yoktur. Elektrik, havagazı, su tesislerinden herhangi birinde meydana gelen ârıza, sallanan camlar, gıcırdayan kaplar o ünlü «tatlı ev» deyimini suya düşürmüştür.

Ama, ne çare ki, hepimiz ev denen şeye başımızı sokmak zorundayız. O halde günlük hayatımızı altüst eden rahatsızlıkların hakkından gelecek formüller bulmak düşüyor bize.

İşte dertler ve çareleri:

MUSLUK AKMASI

Geçici çare: Musluğun ucuna bir bez, ya da mendil bağlayın. Mendilin, ya da bezin öbür ucunu lâvabonun içine sarkıtın. Su, sessizce lâvaboya ineceğinden ses kalmıyacaktır.

Sürekli çare: Suyu ana borudan kesin. Eğer musluğu söküp rondelâyı değiştirmek için bir anahtarla (penseyle değil) bağlantı yerinden açıp eski rondelâyı atın. Yerine yenisini koyun.

BORU TERLEMESİ

Soğuk su, boruları genel olarak terler. O da, borudan sıcak hale gelince duvarla temas ettiği yerde pas lekeleri bırakır. Her ne kadar rahatsız edici ses çıkarmazsa da, karınız titizse durmadan boruların bıraktığı lekeden şikâyet edecektir.

Geçici çare: Borunun çevresine 8 ilâ 10 gazete kâğıdı sarın. Kâğıtları ayrıca iple bağlayın. Görünüşü çirkin olur derseniz, istediğiniz renge boyayabilirsiniz.

Sürekli çare: Boruyu izolâsyon maddesi ile sarın.

KAPI GICIRTISI

Menteşeye bir miktar akıcı yağ akıtın.

PENCERE TIKIRTISI

Pencereyi açın. Kibrit kutusunun bir tarafını koparak araya sıkıştırın. Tıkırtı duracaktır.

KAPI, YA DA DOLAP GOZLERİNİN AÇILMASI

Geçici çare: Kapının kapanan tarafına ve dolabın sürtünen kısımlarına sabun, ya da mum sürün.

Sürekli çare: İnce ve uzun bir mukavva alarak kapalı kapının arasında dolaştırın. Tutan noktaları tesbit edin. Sonra orasını rende, ya da keskin bir bıçakla düzgünce alın.

Dolap gözüne gelince, gözü bir kaç defa çekip geri itin. Tutan noktaları tesbit ettikten sonra bu kısmı zımpara kâğıdı ile alın. Sonra ortaya sürtünmeyi kolaylaştırmak için biraz yağ sürün.

KALORİFER RADYATÖRÜNÜN SES ÇIKARMASI

Geçici çare: Musluğunu çevirerek radyatörü tamamen kapayın. Üzerinize bir fazla battaniye alarak uykuya dalın.

Sürekli çare: Bir yerde su tıkanıp kalmıştır. Radyatörden anlayan birisini getirip ve bu suyu hapisten kuratrın ki, sizi rahatsız etmesin.

KARYOLA GICIRTISI

Geçici çare: Önce gıcırdayan yeri tesbit edin. Sonra oraya biraz sabun sürün. Daha sonra da kendinizi yatağa atın.

Sürekli çare: Sabun sürdüğünüz yeri temizleyin. Sonra paslanmaya karşı kullanılan yağlardan biraz sürün.

MASADAKİ LEKELER

Geçici çare: O akşam olmuşsa ve âsabınızı bozuyorsa, kül tablasını lekenin üstüne çekin, bir kadeh attıktan sonra yatın.

Sürekli çare: Leke beyaz ise, temiz yumuşak bir beze limon sıkın ve onu sigara külüne batırdıktan sonra lekeli yeri silin. Eğer masanız unutkan bir misafirinin bıraktığı sigara ile yanmışsa, yanık kısmı muntazam oyun. Oyulan yeri aynı renkte macunla doldurun ve üzerini cilâlayın.

TELEFON ÇALMASI

Yatacağınız zaman ahize ile makine arasına yumuşak pamuklu bir şey koyun. Böylece, hem açık bırakmanın mahzurlarını bertaraf etmiş olursunuz, hem de zil çaldığı halde sesi size kadar ulaşmaz.

SAATİN TİK-TAKLARI

Saatin üstüne bir cam kavanoz geçirin. Tik-takları duymadığınız gibi, camdan zamanı görmekte güçlük çekmezsiniz.

TAHTALARIN GICIRDAMASI

Evi yıkacak değilsiniz ya. Üstünden yürüdükçe, gıcırdıyor, deyip unutmağa çalışacaksınız.

MÜJDE: BEDAVA KİTAP

Aziz Nesin'in en güzel kitabı «Kağnı gölgesindeki it - Zübük» adlı romanını parasız veriyortz.

Avrupanın en büyük yayınevlerinden «Paul Neff Verlag», Aziz Nesin'in «Züzük» adlı romanının Almancasını basacaktır.

7,5 lira fiyatında olan bu romanı, Zübük gazetesine bir yıllık abone olan bütün okurlarımıza parasız veriyoruz.

Avrupalı eleştirmenler «Zübük» romanının bir mizah şaheseri olduğunu yazmışlardır. Bu şaheseri okuyarak bu gazeteye adını veren Zübük'ün nasıl bir tip olduğunu öğreneceksiniz.

Bütün Türk eleştirmenleri «Kağnı gölgesindeki it - Zübük» romanını beğenmişlerdir. Zübük gazetesine bir yıllık abone olan bütün okurlarımıza 240 sayfalık bu güzel roman parasız verilecektir.

Zübük gazetesine bir yıllık abone için 25 lira gönderirseniz;

● 7,5 lira fiyatındaki Zübük romanını parasız alacaksınız.

● Zübük gazetesi her hafta elinize hiç aksamadan geçecek.

Birçok okurlarımız bulundukları yerlerde Zübük bulamadıklarını yazıyorlar. Abone olmak sizler için kolaylıktır.

ZÜBÜK'E ABONE OLUNUZ!

SAÇKIRAN
Yazan:
AZİZ NESİN
Ciltli olarak fiyatı: 5 Lira
Aziz Nesin'in en güzel romanıdır.
5 liralık pul gönderirseniz adresinize yollanır.

ALTIN HOCA YARIŞMASI

Zübük Gazetesi Mizah Hikâyesi yarışması açmıştır. Herkes bu yarışmaya katılabilir

ALTIN HOCA yarışması her yıl tekrarlanacaktır. Birinciliği kazanan yazara armağan olarak Nasrettin Hoca'nın altından yapılmış çok değerli bir plâksıyla 500 lira ödül verilecektir. İkinciye yine Nasrettin Hoca'nın gümüşten plâkası ile 300 lira, üçüncülüğü kazanana da 200 lira ödül verilecektir. Ayrıca yirminciye kadar derece alanlara da birer diploma verilecektir.

YARIŞMAYA KATILMANIN KOŞULLARI:

1 — Yarışma yazıları en son 20 Ağustos 1962 gününe kadar gönderilmiş olmalıdır. Yarışma sonucu 1962 Kasım ayında çıkacak ilk Zübük gazetesinde ilân edilecektir.

2 — Yarışmaya gönderilen bütün yazılar incelenir, yayınlanmağa değerli görülenler Zübük'te çıkar ve her çıkan yazının sahibine 50 lira telif hakkı hemen ödenir. İlk elemeden geçip yayınlanmak için sırabekleyen yazılar Zübük'de ilân edilir ve yarışmaya katılır.

3 — Birden çok yazıyla yarışmaya katılabilirsiniz.

4 — İlk elemede seçilen yazıları yargıcılar kurulu «jüri» derecelendirecektir. Ayrıca birinci seçilecek yazıya oy vermiş olan her okura 6 lira tutarında değerli kitap armağan edilecektir.

5 — Yarışma yazıları başka dilden çevrili olmayacak ve daha önce yayınlanmış olmayacak.

6— Her hikâye 1000 kelimeyi aşmıyacak ve daktilo ile kâğıdın bir yüzüne yazılacak. (Çok okunaklı el yazısı da olabilir).

Bekliyoruz, yazılarınızı gönderiniz. İlk elemeden geçen hikâyeler Zübük'de yayınlanmakta ve yazarlarına ellişer lira gönderilmektedir.

Resimde, ALTIN HOCA plâkası görülmektedir. Yarışmada birinciliği kazancaak olan yazara 500 lira ödülle birlikte verilecek olan bu armağan altından yapılmıştır.

TEK DELİK

Aziz Nesin'in Romanı

— 22 —

Sakallı misafir Omer Efendiye,

— Mâdem müslüman olacakmış da buraya kadar gelmiş, işi tavsatmamalı... Ne dersin Omer Efendi? Hemen müftüye haber salalım. Bir Alaman mühendislik âlimi geldi, din-i mübin ile müşerref olacak demeli...

Omer Efendi bilgiç bilgiç,

— Duur hele, dedi, bu Alaman milletinde çok iş vardır. Hele bu mühendislik üstüne bir âlim olunca...

Misafir, sözü ağzından aldı:

— Evet, anladım... Bizim kasaba ihya olur birader...

— Biz bu Alamanın müslüman olmağa bizim kasabamıza geldiğini yedi düvele duyuracağız. Istanbulun gazeteleri hep yazacak...

Sakallı misafir,

— Aman yahu, dedi, sen ne diyorsun, iyice şaşırdın mı Omer Efendi... Böyle bir Alaman mühendislik âliminin müslümanlık için bizim kasabaya geldiği duyulursa, Alamanı elimizde komaz, alır götürürler de Istanbulun Dârülfünun mektebine, Mühendishane mektebine hoca yaparlar. İyisi mi, biz bu Alamanın burda olduğunu yabancıdan kimseye duyurmıyacağız. Herife bir kere Türkçe öğretsek gerisi kolay... Nasıl olsa kandırır, onu burda alakoruz. Velâkin bir Alamanla konuşamadan İstanbuldan gelirler, Almanca bilen çok, iki fan fin fon eder, alır götürürler.

— Hahu, iyi dedin Şerif Efendi... Bu sendeki akıl... Az kala başımıza konmuş devlet kuşunu elimizden kaçıracaktık...

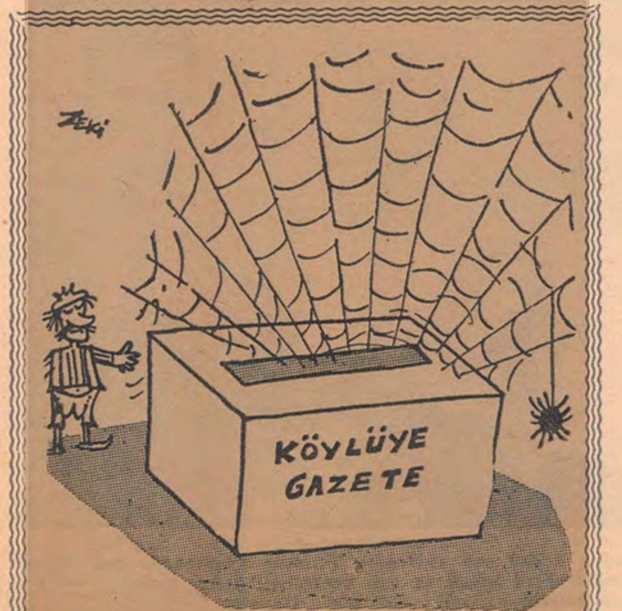

Olur mu böyle olur mu?

Şerif Efendi denilen ihtiyarın verdiği akıl benim de işime geliyordu. Istanbul gazetelerinde işte müslüman olacak Alman budur diye resimlerim basılırsa yeniden kıyametler kopardı. Ben izimi kaybettirmek istiyordum.

Omer Efendi cıgara uzattı. Az kalsın «kullanmıyorum» diyecekken «kul» derken aklım başıma geldi ama, bir kere de ilk hece ağzımdan çıkmıştı, artık susamazdım.

— Kul... fan der hizin!.. diye Almancaya benzer bir lâf edip sustum. Yâni cıgara içmediğimi aklımca anlatıyordum.

Deminki minval üzere bir hayli konuştuktan sonra Omer Efendi,

— Yol yorgunudur bu herif, tâ Alamanyadan geliyor birader... Alamanya neresi... Biz bunu yalnız koyalım da uyuyup dinlensin... dedi.

Bana el işaretleriyle uyuyup dinlenmemi anlattı. Iki avucunu sağ yanağına yastık gibi dayayıp gözlerini yumdu, sonra da peykeyi gösterdi. Anladım mânasına başımı salladım. Almanca da «teşekkür ederim» in «dankeşon» olduğunu nerdense duymuşum,

— Dankeşon... dedim.

Omer Efendi sanki yüksek sesle bağırırsa anlayacakmışım gibi, o da bildiği kadar Alman aksanı ile Türkçe olarak bağırdı:

— Lazım bir şey sana... Bağıracaksın kapıdan... Anladın?

Başımı salladım. Iki ihtiyar çıktılar. Sahiden yorgun ve uykusuz olduğum için peykeye uzandım. Mektepte keşki Almanca okumuş olsaydım yine birkaç Almanca cümle öğrenmiş olurdum da büsbütün afallaşmazdım. En büyük korkum Almanca bilen birisini bulup karşıma getirmeleriydi.

Niyetim geceyi de burada geçirip sabah erkenden kimsecikler uyanmadan burdan basıp gitmekti.

Yine hayallere dalmıştım. Eskisi kadar büyük hayaller arkasında değildim. Milyoner olmayı filân düşünmüyordum artık. Tek gayem, kendi halinde, namuslu bir vatandaş olarak yaşamak, bir kere her nasılsa elimde olmadan regulasından çıkmış olan hayatımı yeniden tanzim etmekti. Bir küçük esnaf olmaya razı idim. Ne belâlar başıma gelmişti. Mâzimi düşüne düşüne, istikbal hakkında da kafamda projeler kurarken uyuya kalmışım. Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum ama, kendimi rahat ve dinç hissetttiğine göre epey uyumuş olmalı idim kapı gıcırtısıyla uyandım, doğruldum. Baktım bir köy delikanlısı yere sofra kuruyor. Ben rahatsız olmıyayım diye ayaklarımın ucuna basarak odada yürüyor... Örtüyü yaydı, yer sofrasını kurdu, üstüne yemekleri koydu, çıktı...

Rüyada mı yaşıyordum nedir?. Bunca Müslüman sefaletten kıvranırken, bir tek hristiyan Müslüman oldu diye ona yapılan bu itibarın sebebini bir türlü anlıyamıyordum.

Sofraya oturdum, bir güzel karnımı doyurdum. Biraz sonra da delikanlı geldi, sofrayı toplayıp götürdü.

Helâya gidecektim ama, nasıl sormalı idim. Odadan çıktım. Bir kız sofadan, bir demet çiçekten ışık gibi kayıp gitti. Belki biri baktığımı görür diye ben de arkasından iyice bakamadım. Yalnız çok güzel bir hayal gözlerimde bir an şimşek gibi çakıp kaybolmuştu..

Geniş sofaya açılan kapılar vardı. Bu kapılardan birinin tokmağına peşkir asılmış olduğuna göre helâ orası olmalı idi. Peşkiri de Alaman gâvuru anlasın diye koymuş olmalı idiler.

Tekrar odaya döndüm. Karnım doymuştu, uykumu almıştım, yorgunluğum kalmamıştı. Pencereden baktım, önde yemyeşil bir ova seriliyordu Ova ile kasaba evlerinin arası sık ağaçlıktı... Omer Efendinin evi de meyve ağaçlariyle dolu bir büyük bahçe içinde idi...

Şu adamlar Müslüman olacak Alaman diye bana buka dar itibar edeceklerine, işsiz güçsüz kalmış, namusiyle çalışıp hayatını kazanmak istiyen bir Türk olarak beni kabul etselerdi de şu güzel kasabada bana da küçücük bir iş verselerdi ya... Biran düşündüm: Ben bunlara Ala man değilim, Türküm desem ne olur?.. Her halde iyi bir şey olmıyacaktı... Halbuki ben onlara kendimi Alamanım diye de tanıtmış değildim ki...

Azizim, insan kendi hayatını kendi yapar, derler. Bel ki, evet belki kendi hayatlarını kendileri yapanlar da vardır. Ama daha çok muvaffak olmuş insanlar böyle söylüyorlar. Ya muvaffak olmayanlar... İnsanların içinde kendi hayatlarını kendileri yaparak muvaffak olanlar kaçta kaçtır?. Ne yapalım ki muvaffak olanlar sivriliyor ve cemiyette onların sözleri geçiyor. Muvaffak olanlar «Insan kendi hayatını kendisi yapar» deyince, herkes buna inanmak zorunda kalıyor... İnsanın kendi hayatını kendisinin yaptığı yalan... Ama her insanın kendine mahsus bir kaderi olduğuna da inanmıyorum.

Şu başıma gelenleri, yaşadığım bu hayatı ben kendim mi yapmıştım? Haydi yaptığım bir çocuklukla liseden koğulmağı hak etmiştim diyelim, fakat sahte zabit, sahte kâtip, sahte bankacı, kadın avcısı olmağı ben mi istemiştim? Bunlar benim elimde değildi. Üstelik ne sahte zabit, ne kadın avcısı olmağı ben bir an bile aklımdan geçirmediğim gibi, böyle bir şey de yapmak istememiştim, yapmamıştım da... İşte şimdi de sahte Alman olmuştum, bu adamlar da beni Müslüman yapmağa kalkıyorlardı. Bütün bunları ben kurmuş, düzmüş değildim ya...

Hayır, bu sefer, her ne olursa olsun, kötü yollara sapmıyacaktım. Bütün kapıları yüzüme kapayıp beni içine itmek istedikleri delikten girmiyecek, ben de kendime bir kapı açacaktım.

Pencereden seyrettiğim bahçe o kadar hoşuma gitmişti ki biraz bahçeye çıkayım dedim. Odada bunalmıştım. Bahçeyi seyretteğimi pencere kapının bulunduğu duvara bitişik duvara ve kapıya yakındı. Kapıyı açar açmaz... Aman Allahım, keşke açmasaydım kapıyı... Demin sofada gördüğüm kız kapının önünde ve eğilmişti. Zavallı Alaman gâvurunu merak etmiş de kapıdan gözetlemeğe çalışıyor olmalı idi... Önünde dikildiğim pencere yanda olduğu için kapıyı açmağa geldiğimi görüp kaçamamıştı. Kapıyı açınca kız rüzgâr gibi geçip gitti. Utancımdan yüzüme ateş bastı... Bahçeye çıkmaktan vazgeçtim, yine odaya kapandım.

Akşama doğru, Omer Efendinin,

— Destur, destur!... diye bağıran sesini duyunca sevindim. «Destur» dediğine göre yalnız değildi. Ayak sesleri kalabalıktı... Odamın kapısı açıldı, Omer Efendi, hep sinden yaşlı bir adamı,

— Buyur Müftü Efendi! diye önden aldı odaya. Sonra beş kişi daha geldi. Biri sabah gördüğüm Şerif Efendi idi.

Müftü,

— Esselâmü aleyküm... dedi.

Ne yapacağımı, ne söyliyeceğimi bilemedim. Müftünün elini mi sıksam, elini mi öpsem... Hey Allah, bir belâya kaldım ki... Nasıl olsa sabah buradan basıp gidecek tim. Sabaha kadar susuverirdim. Sarılıp Müftünün elini öptüm... Müftü,

— Allah hidayet nasip eylesin! dedi.

Hepsi oturdular. Bana bakıp kendi aralarında konuşuyorlardı.

Şerif Efendi,

— Yüzünde nur var, dedi, bunun Müslüman olacağı belli imiş... Hiç şunda kâfir suratı var mı?...

Hep birden gülümseyerek yüzüme baktılar.

Müftü,

— Kalbine hidayet erişince, yüzünde nur tecelli eder... dedi.

(Arkası var)

Sen Nerenin Pehlivanısın Yiğit?

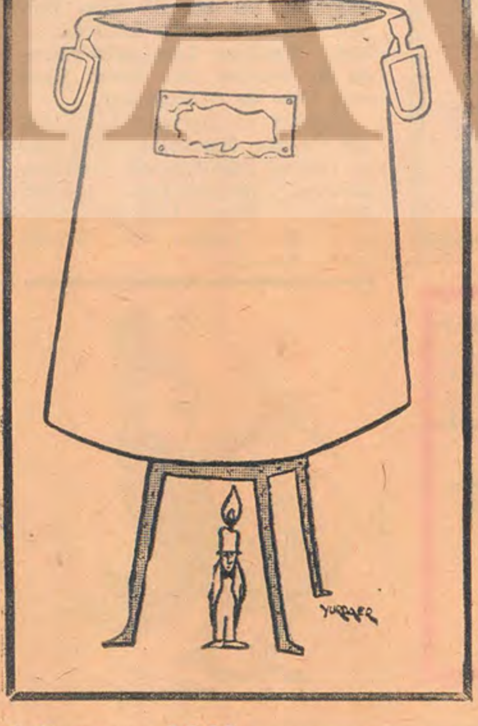

(Baştarafı 4 nücü sahifede)

— Vay kahbe anam doğurmaz olaydın...

— Senin anan gibi karının yiğiti mi olur...

— Vay kahbe anam...

— Seninki değil, benimki... Senin anan neden kahpe olsun...

Fırsat bulsa sırtüstü yatıp uzanacak kurtulacaktı, ama, Koç Bekir bırakmıyordu ki...

Koca çayır hallaç pamuğu gibi atılmıştı. Adam alttan,

— Bırak, yenik düştüm... diye inledi.

Koç Bekir,

— Olamaz, senin gibi bir başpehlivan hiçbir vakit yenik düşemez! dedi.

— Pes dedik ulan alçak!...

— Şakadır, inanmam... Senin gibi yiğit pes mi dermiş, yalan vallaha...

— Bittim namussuz, bırak... Bırak ki sırtım yere gelsin!...

— Oyle sırt yere gelmez... Vay benim ceylân bakışlı kancık eşeğim, gitti vay...

Iri yarı adam sırtı yere gelsin diye çırpınıp duruyor, tam fırsattır diye kendini yere atacakken, Koç Bekir zorla çevirip hop diye ayağa dikiyordu herifi, sonra yeniden bastırıp sürüyodu.

Adam,

— Al git kısrağı, al, vazgeçtim... deyince Koç Bekir,

— Anladım, dedi, sen bize acıdığından kısrağı bağışlıyacaksın da ondan yenik düşersin. Kabul etmem... Bu danışıklı güreştir, olmaz!...

Koca adamı hamur gibi yuğurdu yaydı, bıraktı. Taze manda tersi gibi çayıra yayılan adamın şiş göbeği inip kalkıyordu. Dermansız düşmüş, kımıldayamıyordu.

Koç Bekir, Arap atına atladı, eşeği de eğere bağladı, yere yayılmış adama,

— Sen bize bu kısrağı bağışlamak için düzen kurdun ya, anlamadık belleme, dedi, vay başıma!... Az daha sürmeli gözlü kancık eşek gidecekti elden... Bir bok yedik ki...

Adam,

— Ben, ben... ben yedim... diye inledi.

Koç Bekir kısrakla girdi kasabaya...

O günden sonra başı darda kaldıkça eşeğine atlar, yola çıkar... Kimi zaman bir öküzle, inekle, mandayla döner; bir seferinde elli koyunluk bir sürüyle gelmişti...

YARIŞMA *Yazıları*

Çattık Belaya

Bu filmi, Beyoğlu'nda ilk defa oynadığı zaman görememiştim. Kısmet bugün Kadıköy'de görmekmiş. Biletimi alıp içeri girdim. Salon kapılarının açılmasını bekliyoruz. Bu sırada biraz ötede bir kargaşalık oldu. Başlamak üzere olan bir kavga elbirliği ile bastırıldı Kısa boylu, tıknaz bir adamı yaka paça çekerek yanıma getirdiler. Çok öfkeliydi. Kan beynine sıçramış, suratı, ensesi kıpkırmızı kesilmişti. Konuşmak, derdini dökmek istiyen bir vatandaş gibi çevresine şöyle bir bakındı. En yakında beni görmüş olacak ki,

— Üfledi!.. dedi.

— Anlıyamadım. ne dediniz?

— Üfledi.. diye tekrar etti. kafama üfledi. Bir de inkâra kalkışıyor.. Ah. ah.. kimse olmıyacaktı ki. şunu çiğ. çiğ yiyecektim. Ah. ah...

Herif gözlerinin akını devire devire ahlayıp ofluyor Bir yandan biraz önce elinden zorla kurtardıkları adamdan yana bakıyor, öte yandan da anlatıyor:

— Bak arkadaşım. ben her şeye tahammül ederim. Gelsin anama sövsün, pataklasın. Neden sövdün veya dövdün diye sormam. Olur a. insanlık hali. Belki adamın canı küfür etmek istiyor. Belki dayak atmaktan hoşlanıyor. Ama birisi gelir de şu kafama üflerse. işte ona çok bozulurum. Sırada durup dururken herif geldi. başıma «püff» diye üfleyiverdi yahu.

Baktım herif kafadan sakat. Suyuna gitmekten başka çare yok.

— Demek kafana üfledi ha... dedim.

— Ya... fütt diye üfledi. Zaten şimdiye kadar başım beş defa derde girdi Beşinin de sebebi bu. Kafama üfleyiveriyorlar. Ondan sonra az mı yersin çok mu yersin... Eşek sudan gelinceye kadar dövüyorum herifleri.. Boyuma bakma. Biraz kısa ama, kuvvetliyimdir. Pazulara bak, pazulara... tut bak!. Nasıl taş gibi değil mi?.. İlk yumrukta. gerideki kök dişler hariç bütün ön dişleri dökerim Ondan sonra da bir karnına. herif eğilir bir de gözünün üstüne caktırır mı, artık karşımdakinden hayır bekleme.

— Desenize bu yüzden beş kere hapse girdiniz

— Yok be kardeşim. bir kere tımarhaneye girip çıktım, işte o kadar. Rapor ortaya çıkınca cezaî ehliyeti vardır deyip salıveriyorlar. Peder zengindir.. Kafama üfleyen herifin dişlerini de o tazmin ediyor.

— Öyleyse, size de bol bol dayak atmak kalıyor.

— Öyle sayılır.

Söyliyecek başka söz bulamadım,

— Eh.. elinize sağlık kardeşim.. dedim.

Herif söylene söylene önüne döndü. Kapıların açılmasını bekliyoruz.

Aradan bir kaç dakika geçmişti ki, önümdeki adam büyük bir hışımla dönüp yakama yapıştı. Şaşırıp kalmıştım

— Üfledin! dedi.

— Valla üflemedim kardeşim.

— Üfledin, üfledin...

Eyvah... herifin altıncı kurbanı da galiba biz olacağız. Kafamda şimşek gibi fikirler beliriyor. «Bari vuracaksan, sağ tarafa doğru vur.. O yandaki dişlerin çoğu dolgulu da» diye durumu açıklamak geçiyor içimden. Ama nasıl söylersin. Bir yandan «Niçin üfledin kafama?» diye soruyor, öbür yandan da yakamdan tutmuş sarsıp duruyor Herif gerçekten de öküz gibi kuvvetli. Etraftan yetişip «Yapma, etme!» diyorlar. Iıh herif yakama yapışmış, öfkesi gittikçe artıyor, gittikçe kızarıyor. Birden dilim çözüldü,

— Peki... ispat et!, dedim; kafana üflediğimi nasıl anladın?

Kafasını eğip,

— Bak!.. dedi, tam tepemde üç tane saç var.. Havaya kalkık.. gördün mü? İşte kafama üflenir üflenmez onlardan bir tanesi sallanır.

Çattık belâya. Hayır sahibi bir kaç kişi kollarına yapışmış çekiyorlar. Iıh. Bir türlü sökülmüyor yakamdan. Başımı biraz sola çevirdim. Bekliyorum Tam bu sırada, birden kapılar açıldı. Herkesin bileti numaralı olduğu halde, alışkanlık icabı millet kapıya yüklendi. Onların boğuşması bizimkinden üstün çıktı ki, herifin elleri çözülüverdi Kalabalığa karıştık Oh.. bir rahatladım. Parmaklarımla dişlerimi okşadım. Elimde bilet, yerimi arıyorum Neyse güç belâ bulup oturdum. Oturdum ama oturmamla yerimden fırlamam bir oldu. Herif tam önümde değil mi? eyvah.. neyse hiç farkında değil. Oturmuş yanındakine beni anlatıyor:

— Üfledi ya.. elimden kaçmıyacaktım ki, görecektin onun halini. pestilini çıkaracaktım. Kalabalığa karıştı.. ah bir yakalasam onu.. ah. ah.

Sırtımdan soğuk soğuk terler boşanıyor. Yavaşça kenara kaydım, olduğum yere sindim. Tam filme dalmış seyrediyorduk ki, projektör gibi bir el fenerinin ışığı uzaktan suratıma saplanıp kaldı.

— Biletiniz beyim?

Biletimi arıyorum Acaba hangi cebime koydum. El feneri suratımdan ayrılmıyor. Herif şöyle hafifçe dönüp bir baksa, yandım demektir. Bileti bulup, elden ele gönderdik.

— Yanlış oturmuşsunuz, yeriniz burası! diye herifin ense kökünü işaret ediyor Biliyorum yerim orası ama, yer gösterene nasıl anlatırsın. Çaresiz kalktım, yerime geçiyorum. Arkadan bir ses:

— Yirmi beş kuruşa kıyıp veremezler, yanlış yere oturur, sonra da milleti rahatsız ederler.

Ses çıkarmadan yerime geçip sindim Herif tam önümde. Şöyle yavaşça eğilip dikkat edince biraz önce sözünü ettiği «3 adet saç» gözüme çarptı. Radar gibi etrafı tarıyorlar sanki. Nefesimi tuttum. Olur a... alıcısı kafasındaki şu üç saçtan ibaret. Hızlıca çıkacak bir nefes. nefesimin kesilmesine sebep olabilir. Kendimi iyice geri verdim. Arkamdan ince bir kadın sesi işittim:

— Beyefendi, lütfen biraz sağa kayar mısınız... Göremiyorum da...

Sağa kaydım. Kafamı kıstım. Nefesimi kesip, ellerimle ağzımı burnumu tıkadım. Bir ara önümdeki kadının kocası işkillendi. Kafasını çevirip baktıktan sonra karısı ile yer değiştirdi. Sarkıntılık ettiğimi sanan bir kaç kişi dönüp fena fena bakıyorlar Yavaşça yerimden kalkıp. sıradan çıktım. Gittim, ta ön sıraya, birinci mevki kısmına. Gözüme ilişen bir yere ulaşıncaya kadar epey ter döktüm

Sinemadan çıktığımda yorucu eferden dönen savaşçılar kadar bitkin ve mağlûptum Kalabalık bir otobüse atladım Tam bilet almak için elimi cebime attım. Bir de ne göreyim: Herif gene önümde dikili değil mi... Şeytan «dişlerini geçir şu herifin ensesine. gebert» diyor Ama şeytanla birleşsek herif gene ikimizden kuvvetli. Gene nefesimi tutup, ellerimle ağzımı, burnumu tıkadım. Bir ara tepesindeki radarlar dan biri yavaşça sallandı. sonra dikildi. Herif birden geriye dönünce burun buruna geldik:

— Gördün mü, bak gene üfledin...

Bütün kan beynime hücum etti. Her şeyi göze alıp,

— İn aşağı!.. çabuk in, yoksa fena olur senin için... dedim.

Dedim ama ağzımdan çıkan lâfa ben de hayretler içinde kaldım. Biletçi kanlı bir kavganın çıkacağını anladı. Bastı zile. Otobüs durdu. Kasılarak atladım. O da arkamdan indi Kapılar kapandı. Otobüs gitti. Böyle kavgalara pek meraklı olan otobüs halkının da arkamızdan seyretmeye geleceğini ümit ederken, ıssız bir yolda, gece yarısı, herifle karşı karşıya kalmaz mıyız. Kök dişlerim sağlam. On dişler zaten dolgu içinde. Herifin babası da çok zengin. Tazmin ediyormuş.

— Gel ulan buraya!.. dedim. Yakasına yapıştım. «Ben üfledim» ne olacak sanki.. Nah böyle: «Fütt» diye üfledim. Hadi bakalım. Fütt.. ne haber fi tt...

— Hah işte, benim de istediğim buydu. Üflüyorlar, ondan sonra da üflemedik diye tutturuyorlar. İşte ona bozuluyorum. Yoksa inkâr etmeyip te, senin gibi «üfledim» deseler, durup dururken hiç dokunur muyum onlara, deli miyim ben!

Söylene söylene uzaklaştı

Erdoğan Sübar
ÜSKÜDAR

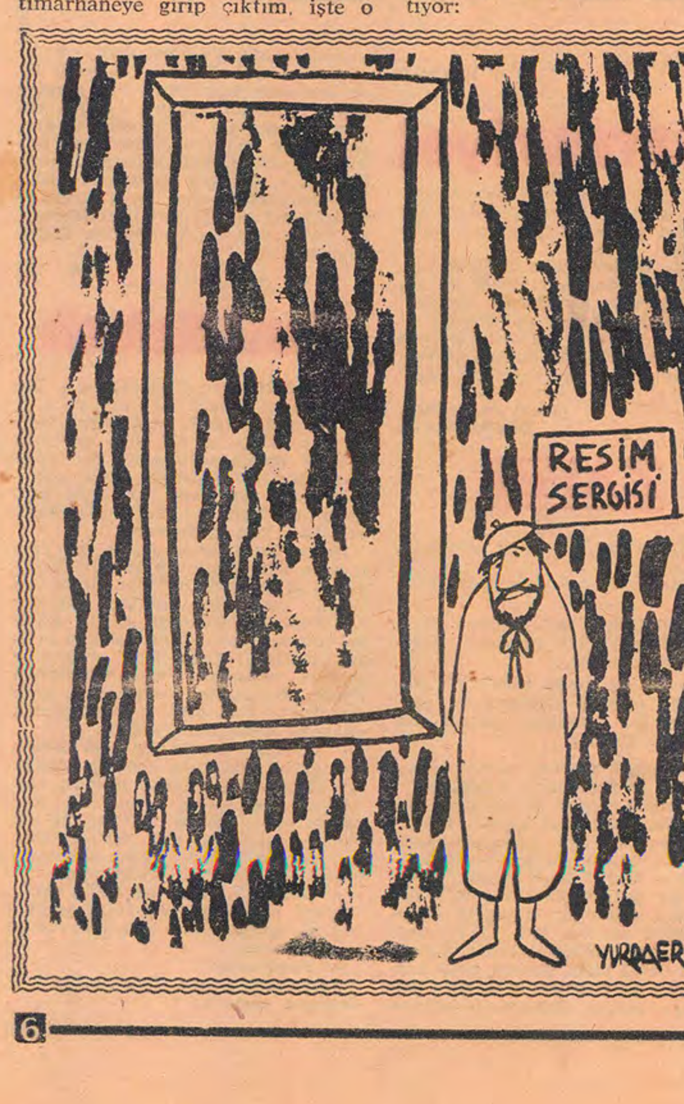

— Sayın seyirciler, yüzünüzü güldüreceğimize söz vermiştik...

Yarışmaya giremiyen yazılar

Seri numarası, ön sıra (Şişli), Afilli Argun (Şişli), Mahallenin Gözdesi (Almus—Tokat), Boğaziçinde Kavga Var (Tokat), Bilmece Gibi Mektup (Bebek), Muhtara Söz yok (Bursa), Mühim Şahsiyet (İpsala), Beni Aradan Çıkarıyorlar, Hocanın Sakalı (Bursa), Himalaya Gidiyor (Galata), Çatlak Duvarlar Arasında (Levent), Al Sana İstirahat (Balat), Bir Röportaj Yaptım (Ankara), Arşimet Kanunu (Ankara), Ömer Ağa Ankara), Kalp Para (Sirkeci), Karne (Ankara), Koyu Su (Ankara), Çaputsporla On Bir Karga Yenişemedi (İzmir), Babanın Muzipliği (Bartın), Kraliçe ve Biz (Bartın), Başlıksız (C.U. İzmir), Osman Ağa Çiftliği (Stutgart — Almanya), Horlamak Yasak (İzmir), İçki (İzmir), Kim Haklı, Buluş (Kiliş), Gardrop Hüseyin, Ağlayanlar Cemiyeti (Gönen), Evlilik (İzmir), Bilgi Yarışması (İzmir), Az metmiştik (Kırıkkale), Kaybolan Gençlik (Muğla), 3 Bayburtlu Arkadaş (Trabzon), Bizim Eşşeg Enügü (Erzurum), Lavaboyu Helâ Yapmış (Ekspres Gazetesi), Büyük Buluş (Hasırcıbaşı), Akıllı Eşekler (Erzurum), Yol (Eskişehir), Aşık İmam (Mersin), Yazık Oldu Süleyman Efendiye (İstanbul), Pırpırlı Hoca (Ankara), Bir Casus Avı (Denizli), Nasrettin Hoca Fıkraları (Akşehir), Ben Ona Göstermezsem (İstanbul), Boksör Petterson'un Dubörü (Antakya), İkram (Bafra), Türkçü Haso (Bafra), Bir Rüya, Refah Ülkesine Gidiyoruz, Nasıl Deli Olunur (Bursa), Çocukla be (Beypazarı), Mühendis Bey (Fatih), Takvim Başlangıcı (Malatya), Fi Tarihindeydi (Kayseri), Sigaraya Nasıl Alıştım (Niğde) Dalgınlık (Bursa), Bana Sormadan, Adam Var, Bir Hikâyem Var (Lüleburgaz), Fırsat, Yutması Zor Oluyor (İzmir), Şanssızlık (İzmir), Bilmece, Pancar Parası (Lüleburgaz), Paravana (Ankara), Hür Müslümanın Zegonu ve Sofra Duası (Ankara), Amerikan D.D.T. si (Elazığ), Cennet ve Cehennem (İzmir).

(Arkası gelecek sayıda)

Okurlardan Fıkralar

ZAVZAK KEL

PADIŞAHLIK devrinde Burdur dolaylarında Zavzak Kel adında bir eşkiya türer. Bu azılı haydut adamlarıyla bazan Antalya dağ köylerini basar, bazan Burdur köylerini kasar kavurur, bazan da Zalhadın yaylâsı yörüklerini soyar...

Dedem Hacı Ali Efendi, Burdurun çok işlek, ama susuz bir dağ yoluna çeşme yaptırmağa kalkar. Çeşme yapılır, her işi biter, sıra kitâbeye gelir. Kitâbe taşına yazı kazılırken Zavzak Kel avenesiyle gelir. Ustalar, işçiler korkuyla,

— Hoş geldin efe, safa geldin! diye ağırlarlar.

Zavzak Kel,

— Hoşu beşi bırakın, bu çeşmeyi kim yaptırıyor? demiş.

— Hacı Ali namında bir ihtiyar... demişler.

Zavzak Kel,

— Olmaz öyle şey! demiş, o adam hacı olup kendini cehennemden kurtarmış. Bu çeşmenin kitâbesine benim adım yazılacak ki, Allah beni de affetsin!

Şöyle derler, böyle derler, yola gelmeyen Zavzak Kel,

— Derinizi yüzer, içine saman doldururum! diye bağırır, adamlarıyla çeker gider.

Zavzak Kel'in adını kitâbe taşına kazımak zorunda kalırlar. Dedem Hacı Ali Efendi, taşa kazılmak üzere şu beyti yazar:

«Hasenat elin, hayır elin,
Yalnız adı var Zevzek Kel'in!»

Ali Rıza Özkan
İZMİR

Acemi Tercüman

BU olayı babam anlatmıştı: Adana'nın işgal yıllarında bizim mahalle bakkalına bir Fransız subayı gelip Fransızca bir şeyler söyledi, tabiî anlamadık.. Dükkânın yanında ortaokul vardı. Ortaokulun müdürü Fransızca bilir diye, çırağı gönderip çağırttık. Meğer o da Fransızca bilmezmiş. Ama, müdürlüğüne yedirip, bilmiyorum demedi.

Fransız subayını dinledikten sonra, her halde subayın tezgâh üstündeki helvaya bakmasından mânâ çıkararak,

— Helva istiyor... dedi..

Bakkal iki yüz gram helva tartıp Fransız subayına verdi.

Subay bunu kendine ikram sanıp helvayı yedi. Yine Fransızca aynı sözleri tekrarladı.

Müdür,

— Helva hoşuna gitmiş gâvurun, daha istiyor... dedi.

Bakkal yüz elli gram daha helva tartıp verdi.

Fransız subayı bunu da ikram sanmış, zorla yedikten sonra, yine Fransızca aynı cümleleri tekrarladı.

Müdüre,

— Ne diyor? diye sorduk.

Müdür,

— Vay anasını, dedi, yahu çok hoşuna gitmiş de, beş - altı kilo daha istiyor, götürecekmiş.

Böyle söyleyip müdür çıktı gitti.

Bakkal, para alacağım diye sevinçle altı kilo helvayı tartıp sardı, Fransızın eline verdi. Fransız subayı, bunu da kendisine ikram sanırmış, paketi eline aldı. Para mara vermeden dükkândan çıktı. Bakkal yapıştı koluna. Hâlâ Fransız aynı sözleri söylüyordu. En sonunda başka bir Fransızca bileni bulduk. Meğerse Fransız subayı demindenberi, yolunu şaşırmış da, kışlaya nerden gidileceğini soruyormuş. Helva paketini aldık elinden, yediği helvalar yanına kâr kaldı....

Hüseyin Sezer
SAPANCA

Kocamanlarımızı tanıyalım: 2

Pehlivanlarımız ve Güreşleri

Hergeleci Maamıt PEHLİVAN

Sultan Ikinci Abdülkovalisyon'un zaman-ı saltanatında dünyaya gelen Maamıt Pehlivan'ın pederi, hergele alıp sattığı, yâni hergele ticareti ile meşgul bulunduğu için padişah tarafından bu aileye «Hergeleciler» beratı verilmiş ve o zamanlar, da halihazır gibi memlekette fevkalâde hergele buhranı olduğundan, gayetle iyi ve matlu ba muvafık hergeleler yetiştirdiğine mebni padişah, Maamıt Pehlivan'ın pederini iki kese altun ile taltif eylemiş idi. (Bilahara bu altunların sahte olduğu anlaşılmışsa da padişahın latife yaptığı zâhir olmuş, lâtife latif gerek denilerek yeniçeri isyanı zor ile bastırılmıştı.) — Bu hususta Naim Ağa tarihine bak: Cilt 1, Asabiye III. klinik. —

Maamıt Pehlivanın dünyaya ayak basması fevkalâde müşkil olmuş idi, zirâ vâlidesinin hamile kalışından dokuz ay on gün sonra tevellüt etmeyüb, batn-ı mâderde tam bir buçuk sene istirahat eylikten sonra, yer gök inleten bir nağra-i canhıraş ile validesinin batnından huruç ile derhal el peşrevine başlayarak ebe kadına elense çekmiş idi. Sinni kemale irişince, kendisine neden vakt-i merhumunda doğmamış olduğu süal edildikte, okka almak için kampa çekildiği, cevabını vermiş olduğu dahi Şemsi Paşa Tarihinde mukayyettir. Filhakika Hergeleci Maamıt Pehlivan doğduğu zaman pederi tarafından odun kantarında tartılmış ve on altı okka geldiği hayretle müşahade edilmiş idi. Hattâ babasının çocuğu zayıf bularak «Bu çocuk yaşamaz!» dediği rivayet edilmektedir. Çünkü bu ailede 30 okkadan az çeken çocuk doğmamış olduğundan, o zamanın «Kadınları Koruma Derneği» deme kolan «Cemiyet-i vikaye-i Nisvan» müdahale ederek kadınların peyderpey vaz-ı haml etmeleri için bir kanun teklifi hazırladığı da malûmdur.

Sekiz kardeşin en küçüğü olan Küçük Maamıt, daha on üç yaşında iken 94 okka gelir ve bir oturuşta iki levger fasulye, bir tencere pilav, üç kuzu, bir tepsi börek, bir sini baklava yer, iki desti su ile üç bakraç ayran içtikten sonra, bugün yine hiç iştiham yok, der idi. Babası, çocuklarının en zayıfı olduğu için çelimsiz diye Maamıt'ı hiç sevmez, ailenin namını batırdığından dolayı küçük Maamıt'ı horlardı. Bu yüzden küçük Maamıt, bir gece babasının cebindeki paraları alarak Istanbula firar etti. Her ne kadar o zamanın gazeteleri olan «Ceride-i Misvâk», «Hazine-i şipşak» ve «Nevsal-i zillî» gazetelerinde küçük Maamıt'ın resimleri basılarak kayıb ilânı verildi ise de bir netice alınamayınca âkıbetinden ümit kesildi. Sirkeci'deki sinemalardan birine yapılan baskında yakalanan unutulmuş sahipsiz çocuklar meyanında, Emniyet Müdürlüğü çocuk masası memurları 94 okka ağırlığındaki küçük Maamıt'la enterese olarak onu tahsil için Fatih Medresesine yerleştirdiler. Işte ilk defa burada Ders-i âm elhac Nuri Efendi'dir ki Maamıt'ın kaabiliyetini keşfederek «Nah buraya yazıyorum, bu çocuk istikbalde cihan pehlivanı olmazsa, ben de bu sakalı kazıtırım» dedi. Ders-i âm elhac Nuri Efendi haklı idi, çünkü Maamut, altı ayda bir elif demesini öğrenememişti. Bundan başka müderris Nuri Efendi adam etmek için, Maamıt'ın sırtında hergün bir araba yükü meşe odunu kırıp, kırılan odunlarla sobasını yakmakta idi. Bilâhara anlaşıldı ki, Maamut kalın kafalılığından değil ,idman yapmak maksadı ile hocasından bilhassa dayak yemekte idi. Sayıları her gün artan meşe sopalarından Maamıt'ın vücudü sırım gibi olmuş, en yumuşak yerleri bile nasır bağlamıştı. Gündüzleri medresede dayak idmanı ile vücudü inkişaf eden Maamıt, geceleri de el ayak çekildikten sonra içi su dolu küpü sabaha kadar Fatih Camii avlusunda dolaştırarak idman yapmakta idi. Sonraları küp pek hafif gelmeğe başladığından, tramvayları sabaha kadar göbeğinin üstünde taşır ve sabahleyin kalkanlar Aksaray tramvayını Okmeydanı'nda, Fatih tramvayını Küçükçekmece'de bulurlar idi. Bu yüzden hicrî 1281 senesinde Istanbul tramvaylarının trafiği karışmış ve bunun sebebi anlaşılamamıştı. Maamıt, tramvaylar da hafif gelmeğe başlayınca tirenlerle idmana başlamış ve pek çok olkomotifi raylarından çıkararak vagonlarla gülle gibi oynar olmuştu.

Kendi kendini yetiştiren Hergeleci Maamıt on sekiz yaşına gelince kuvvetini babasına isbat için, kisbetini koyduğu zenbilini sırtlayıp memleketine gitmişti. Geçtiği yollardaki bütün pehlivanların sırtlarını yere getirerek, kendinden önce namı memleketine ulaşmış idi. Doğduğu yere üç gün kala «Karşıma çıkacak yiğit isterim!» diye meydan okuyarak bir nağra salmış ve at, eşek, sığır misali evvelden tehlikeyi sezen cümle hayvanlar acaib sesler çıkarmağa, eşelenip tepinmeğe başlamışlar idi.

Hemen babasına «Bir bahadır Pehlivan gelmiş, cihana meydan okur» diye haberi yetiştirdiler. Aradan seneler geçmiş olduğu için babası Maamıt'ı tanımadı. Maamıt her biri bir namlı pehlivan olan yedi ağabeyisi ile güreş tutup yedisini de yenince babası

— Bu yiğitin Hergeleci soyundan olduğu bellidir ama kimdir? deyince, Maamıt,

— Bubaa, bubaa, oğlunu tanımadın mı.. dedi.

Babası da,

— Vay ciğerpârem! deyip oğlunu bağrına basti. Velâkin Hergeleci Maamıt şaşırıp kendini güreşte sanınca babası,

— Höst ulan, kemiklerimi ezdin domuz, beri dur! diye feryat etti.

Işte o günden sonra Hergeleci Maamıt Pehlivanın namı memalik-i Osmaniyeye, Bahr-i Sefid'e ve Bahr-i Muhit-i Atlasî'ye yayıldı.

Kendisi de pehlivan olan padişah Hergeleci Maamıt'ı saraya çağırttı . Huzur-u şahânede saray başpehlivanı Kazıkçı Şakir Pehlivanla güreş tuttular. Gayetle zevkli kıran kırana bir güreş oldu ki, Hergeleci Maamıt, Kazıkçı Şakir'in her bir kazığını bir bir kırıp,

— Buyrun sultanım, işte başpehlivanınız! diyerek Kazıkçı Şakir'in parçalarını padişahın huzuruna yığdı. Padîşah dahi bundan pek mahzuz olup,

— Dile benden ne dilersin? diye süal ettik de Hergeleci Maamıt pehlivan,

— Çok bi şiy istemem, beni sadrazam yap, yeter bana padişahım!.. diyerek üç kere yeri öptü .

Padişah aleyhisselam da,

— O kolaydır, nasıl olsa olur, istediğin ciddî bir şey yok mu? dedi.

Hergeleci Maamıt da,

— Soğuk bi şiy içerim öyleyse.. dedi.

Ve irade-i seniyye ile 43 kasa kokakolayı içince padişah «Maşallah!» dedi.

O sırada namlı Peter Cons cihan pehlivanı idi. Peter Cons Derseadet'e davet edilerek Hergeleci ile güreştirildiler idi.. Güreş yeri Taşımhane Meydanı idi. Peter Cons ortaya çıkmış idi. Hergeleci dahi meydana çıkıp nâgihânî bir nağra salınca, neye uğradığını şaşıran Peter Cons nağra rüzgârının şiddetinden savrulup on dakika kendini bilmez halde yerden kalkamamış idi. Bunun üzerine Peter Cons'un mene ceri, tercümanı vasıtası ile, eğer Hergeleci Maamıt nağra atarsa cihan pehlivanı Peter Cons'un kendisiyle güreşemiyeceğini söyledi. Bunun üzerine Sadrazam Kılkuyruk Cafer Paşa, Hergeleci Maamıt'a nezket icabı nağra atmamasını söyledi ise de Maamıt «Elimde değildir esna-i güreşte nağra atmamış duramam, iradem harici nağralanırım» dedi. Bunun üzerine kâfir pehlivanının nağra korkusundan ödü patlamaması için, Hergeleci'nin ağzına iki yatak çarşafı tıkılmış ve kâfir pehlivanının kulakları da dört paket pamuk ile tıkanmış idi.

Güreş başlar başlamaz bir «vaah!» ve bir de «aah!» sesi duyulması ile Hergeleci Maamıt'ın altında kâfir pehlivanı kaybolmuş idi. Bir de bakıldı ki, sadhezarân hayret, koca cihan pehlivanı Peter Cons, Hergelecinin altında sıkletinin tesiri ile dümdüz ve yamyassı bir varak haline gelmiş idi. Hasmının silindir gibi ezip mektupluk eser-i cedit haline getirmesi üzerine, Hergeleci Maamıt'ın «Silindir-i şahane» olarak istimali hakkında ferman çıkmış idi.

Bilahare Hergeleci Maamıt Avrupaya giderek Paris şehr-i şirinin Kazino dö Pari nam mahallinde cihan pehlivanı Tom Tons ile güreşti Ancak Tom Tons tek başına Hergeleci ile güreş tutamıyacağını anladığından, futbol takımı misali, en namlı on bir pehlivan arkadaşı ile Hergeleci'nin karşısına çıktı. Bu on bir kâfir, on bir memleketin şampiyonları idi.

Paris sefiri kebirimiz Kaytan bıyık Zarifi Paşa da güreşi seyrediyor ve irade-i seniyye mucibince dakika dakika güreşin tarz-ı cereyanını. vaife-i resmiyesi icabı olarak saraya curnal ediyordu.

Müsaraa pek şedit oldu. Hergeleci Maamıt, on bir hasmını ve yanlışlıkla hakemleri de birbirlerinin üstüne yığdıktan sonra, salonda büyük bir çatırtı duyuldu Seyirciler, bina çöküyor zan-ney lediler ve firara şıtab eylediler ise de, bu çatırdının dam çökmesi olmayıp. Hergeleci Maamıt pehlivan çınar dallarına müşabih kolları arasında kâfir pehlivanlarının kaburga kemiklerinin birbirine geçmesinden neşet ettiğini anlıyarak fevkâlâde memnun kaldılar ve «verdiğimiz bilet paraları helâl olsun!» diye bağırdılar.

Avrupada ve Amerikada bütün pehlivanlara pes ettiren Hergeleci Maamıt, yiğitliğimizin kuvvet ve kudretini bütün dünyaya ilân ve isbat etmiş bir bahadırdır .

Cihan pehlivanı Hergeleci Maamıt, Amerikadan vatana dönerken, hasımları bindiği gemiyi bombalayıp batırmak istemişler se de. Hergeleci Maamut, o inanılmaz kuvveti ile, geminin direği ne asılıp yukarıya çekmek sureti ile geminin batmasına mani olmuş ve Marsilya limanına gelinceye kadar bütün Atlantik Okyanusunu geçerken bir an bile elini geminin direğinden çekmeyerek bu felâketi önlemiştir.

Istanbul'a avdetinde padişah, Hergeleci'ye ziyafet vermiş ve ziyafetin hitamında irad eylediği nutukta,

— Daha böyle beş pehlivanımız olsa idi. bunları doyurabilmek için Osmanlı İmparatorluğu batardı.. demiş ve bu yüzden maalesef bir istilâ harbi açmak mecburiyetinde kalacaklarını ecnebî hariciye nazırlarına tebliğ eylemiş idi.

Namlı cihan pehlivanımız Hergeleci Maamıt, kendisini tanımayan bir şahsı meçhul ile kavga ederken, o adamın cihan pehlivanı olduğunu bilmeden burununa vurduğu bir yumruk sonunda ebediyyen hayata gözlerini yummuştur..

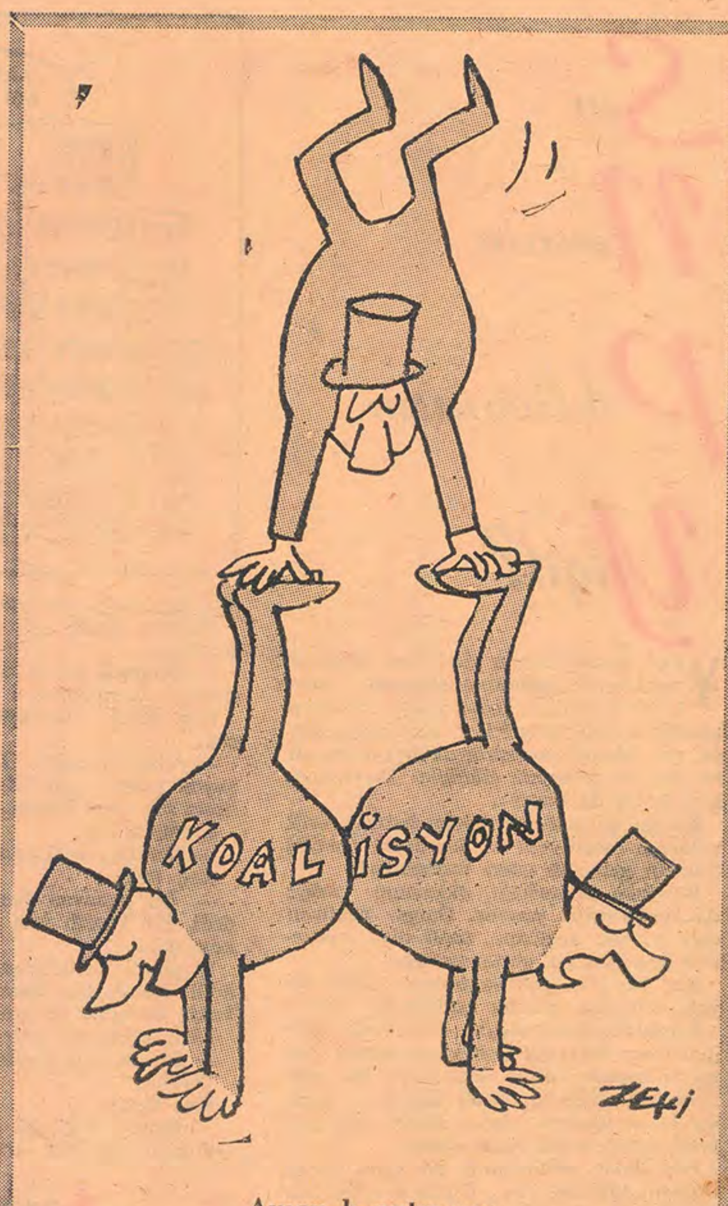

Aman bozulmasın

bulmaca

KELLENİZİ ÇALIŞTIRINIZ!

AHMET, memleketimizin tanınmış işkembesine düşkünlerindendi; bir oturuşta dört normal insanın yediğini rahatlıkla yerdi.

Bir gün arkadaşı Atillâ, Ahmede,

— Bana kalırsa sen, iki tepsi baklavayı yersin... dedi.

Ahmet,

— Yok daha neler, dedi, iki tepsi baklava yenir mi be!...

— Sen yersin!

— Yiyemem!...

— Valla yersin...

— Yiyemem yahu...

— Eğer sen iki tepsi baklavayı yiyemezsen, ben on lira kaybederim... Sen de on lira koyuyor musun ortaya?

Ahmet,

— Koyarım, dedi, ama kim iddiayı kaybederse baklavaların da parasını verecek...

— Tamam!..

Böylece obur Ahmet'le arkadaşı Atillâ iddiaya giriştiler. Obur Ahmet, iki tepsi baklavayı yiyebilirse on lira kaybedecekti, yiyemezse on lira kazanacaktı.

DUŞUN DUŞUN BUL BAKALIM

Iki tepsi dolusu baklava geldi. Ahmet baklavalara girişti. Bu bahsi Atillâ mı, Ahmet mi kazandı?

CEVAP:

«Ters çevirip okuyunuz:

Ahmet iki tepsi baklavayı yer, daha da var mı, derdi. Ama şimdi baklavaları yerse on lira kaybedecekti. Ahmet obur ama akıllıydı. On lirayı kaybetmek istemiyordu. Ama baklavaları da yemeden duramıyacaktı.

Hâlâ anlamadınız mı?

İki tepsi baklava altmış liraydı. Bahsi kaybederse on lira gidecek, kazanırsa 60 liralık baklavayı yiyecek... Hangisinden geçsin, 60 liralık baklavadan mı, 10 liradan mı?

Yine anlamadınız mı? Kellenizi işletin biraz yahu...

Bahsi kaybederse, 60 liralık baklavayı 10 liraya yemiş olacak. Oylesye bahsi kaybetti, diyeceksiniz ama... Hayır kaybetmedi. Çünkü çok da cimriydi. Demek baklavadan vazgeçti...

Hayır, baklavalardan da vazgeçmedi.

Söyleseniz ne halt etti bu Ahmet?

SOYLIYELIM:

Ahmet hem baklavaları yedi, hem bahsi kazanıp on lirayı aldı.

Ahmet ilk tepsideki baklavaları silip süpürdü. İkinci tepsideki baklavaları da yedi, yedi, tek baklava kalınca tepside,

— Tamam, dedi, artık yiyemiyeceğim...

— Yersin yahu, gayret!...

— Valla yiyemem!...

— Atıver ağzına şunu...

— Teşekkür ederim, patlıyacağım...

Ahmet bahsi kazanmıştı, on lirayı da aldı, doğru baklavacıya gidip,

— Bana bir tek baklava versene! dedi.

Sen Nerenin Pehlivanısın Yiğit?

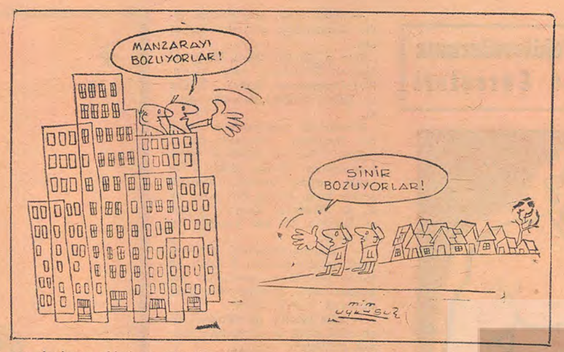

YEDİ başpehlivanın gücü Koç Bekir'in ufak-tefek bedenine sığışmış. Şöyle bir bakarsan, lodos yeliyle savrulup uçacak dersin. Gelgelelim, bir yapıştı mıydı, çivi olmuş parmaklarını hasmının etine geçirir, mengene elleriyle karşısındakini burar da burar...

Bu acı kuvvetinden başka herifte türlü pehlivan oyunu var ki, karşısına Zaloğlu Rüstem pehlivan çıksa dayanamaz.

Boyunun bodurluğu, okkasının azlığı da ayrıca işine yarıyor. Hangi pehlivan olsa gözüne kestirip, nasıl olsa yenerim diye onunla güreş tutuyor.

Koç Bekir'in pehlivanlıktan başka işi yok, bileğinin zoruna geçinir bir yiğit...

Köylerde, kasabalarda, dolaylarda bileğini tutar bir yiğit bulunmaz olunca, bununla başeder diye, uzaklardan bir pehlivan getirdiler ki, Allah korusun, herif bir insan azmanı... İnsan değil, çam yarması desen, o da böyle olmaz...

Koç Bekir, pehlivanlığı bir yana, keyifli adam, muzibin biri... Olmadık zevzeklik, görülmedik, duyulmadık şaka bunda...

Bir ay öncesinden güreş ilân edildiğinden kasabanın Pazar günü yazlık sinemanın bahçesi insan doldu. Zurnalar çalmağa, davullar dövülmeğe başlandı. İlkin koca pehlivan çıktı ortaya, arkadan Koç Bekir... Koca pehlivanın bıyıklarına bu Koç Bekir gibi dördü asılsa, herifin bana mısın diyeceği yok...

Koç Bekir karşısında koca pehlivanı görünce,

— Olmaz, korkarım... dedi, bu ne yabu?.. Siz bana insan demediniz miydi, bunun neresi insan...

Herkes bu sözleri şaka sanıp gülüşmeğe başladı. Koç Bekir,

— Töbe, ben bununla güreşmem!... diye bağırıyordu:

— Etme Koç Bekir oğlum, ayıp olur. Biz bu pehlivanı uzaktan getirttik.

— Yahu, bu insan değil...

— Insan olmaz mıymış... Insanın ta kendisi işte!...

Koç Bekir, koca pehlivanı gösterip, ava zı çıktığı kadar seyircilere bağırdı:

— Ey ahali!... Buna insan diyorlar, bu insan mı yahu? Dinini seven söylesin, böyle bir insan gören var mı?

Seyirciler kahkahadan kırılıyorlardı... Koca pehlivan hırsından zangır zangır titremeğe başlamıştı.

Ağa da kızmıştı, Koç Bekir'e çıkıştı:

— Sen artık uzattın Koç Bekir, zevzekliği bırak da güreş tut!..

— Yahu, biz güreş tutmayız demedik. Velâkin insan insana güreşelim. Yakanın ayısıyla güreş tutulur mu ağa?

— Sus rezil!...

Koca pehlivan ortada dişlerini sıkıp duruyordu, kılar içindeki vücudundan terler boşandığı görülüyordu.

— Şimdicik siz buna insan mı diyorsunuz?

— Sus ulan, ayıptır... Tuh!... Bir misafire karşı...

— Demek şimdi bu insan öyle mi?

Ağa bir yandan, hakemler bir yandan Koç Bekir'i susturmağa çalışıyorlardı.

— Insan olmaz mı canım, senin benim gibi insan...

— Yemin et!...

— Vallaha da billâha da insan...

— Dinine, imanına?..

— Dinime, imanıma insan...

Koç Bekir sanki şaşmış gibi Koca pehlivana bakıp duruyordu.

— Demek insan, öyle mi?... Allah Allah... Hiç böyle bir insanı görmemiştim... Iki şahitle insan asılır. Siz yemin ettiniz, öyleyse insandır. Hey büyük Allahım, sen nelere kaadir değilsin, demek bunu da insan diye yarattın, vah vah vah!...

Koca pehlivan hırsından dolanıp duruyordu.

Koç Bekir,

— Madem insan diyorsunuz, konuşsun bakalım, dedi konuşsun da insan olduğunu anlıyalım...

— Etme Koç Bekir, ayıptır oğlum... El verdi senin zevzekliğin... Ele güne rezil olduk..

— Kötü bir şey mi dedik ağa... Konuşsun da insan olduğunu anlıyalım.

Bunları duyup çok canı sıkılan Koca pehlivan,

— Pehlivan kısmı avrat gibi gevezelik etmez, güreş tutunca konuşur... dedi.

Koç Bekir büsbütün şaşmış görünerek,

— Allah Allaaah!... Insan gibi de konuşuyor yahu... dedi, demek papağan gibi buna lâf ezberletilmiş...

İçerliyen Ağa,

— Uzattın, dedi, güreşeceksen güreş...

Koç Bekir,

— Bu pehlivan beni ezer, öldürür, dedi, bir buzağı için ben canımı ortaya koyamam...

Iş şimdi anlaşılmıştı. Yenen pehlivana ödül olarak bir buzağı verilecekti. Koç Bekir buzağıyı az buluyordu.

Koca pehlivanı getirenler,

— Bir de koç koyduk ödüle...

Dediler.

Koç Bekir,

— Olmaz, dedi, bu pehlivan beni yer... Çoluğum çocuğum ortada kalacak...

Ödüle bir de tay eklediler.

Koç Bekir,

— Bir buzağıya, bir Koça, bir taya ölünmez, dedi, can verdiğime değsin ağalar...

Uzun süren pazarlık sonunda, buzağıdan, koçtan, taydan başka bir çift de öküz konmuştu ortaya; yenen pehlivan bunları alıp gidecekti.

Güreş başladı. Koca pehlivan sahiden Koç Bekiri yiyecekti yemesine ya, bir tutup eline geçirebilse.. Koç Bekir, koca pehlivanın kollarının, bacaklarının arasından cıva gibi kayıyor, bir de utanmasından cıva gibi kayıyor, bir de utanmadan keyifli keyifli güleek ağralamıyordu. Koca pehlivan iyice bozulmuştu. Tutamıyordu ki, tutsa paralıyacak, parçalıyacak... Koç Bekir, alttan dalıp üstten çıkıyor, bir de dişlerini göstererek sırıtıyor, ellerini çırparak peşrev yapıyordu.

Koca pehlivan da dağları sarsan bir nağra vurup elense çekmek için Koç Bekir'in üstüne atıldı, Bekir'in yana kaymasıyla koca pehlivan kendini tutamayıp burun üstü çayıra kapaklandı. Herif gayetle iri olduğundan toparlanıp yerden kalkması da güç ve geç oluyordu... Kızgınlıktan ağzı burnu Macar kadınalarının apış araları gibi köpüren koca pehlivan Koç Bekir'i tutmak için kendini yerden yere çalıp duruyordu; kan, köpük içinde kalmış, tere bulanmış, toza toprağa belenmişti. Bir de Koç Bekir, karşısında dişlerini gösterip keyifle sırtarmıyor mu, koca pehlivan deli olacak... Koç Bekir'i tutacağım diye kendini kaldırıp kaldırıp fırlatıyor, alttan üste Koç Bekir dolanıveriyor. Artık seyirciler koca pehlivana acımağa başladılar.

— Yahu, o da insan... Yazıktır! diye söyleniyorlardı.

Kırk beş dakika dolunca, iler tutar yeri, yani kalmayan koca pehlivanı Koç Bekir hamur gibi yuğurmağa, keçe gibi çiğnemeye başladı. Domuzluğundan da herifi yemiyor, altında çarkıfelek gibi döndürüp duruyor, koca pehlivan ise, sonra da sırtarak ke yifle nağralanıyordu.

Arada bir koca pehlivan da, ondan aşağı kalmamak için, yattığı yerden nağra salmak istiyorsa da soluğu yetmiyor, işte o zaman ona acıyan seyirciler bile kahkahayı koyveriyorlardı.

Dermansız düşen koca pehlivan artık kendini yerden yere de atamaz olmuştu.

Seyirciler Koç Bekir'e,

— Yen ulan artık, yen! Yen, dönsiz imansız, bre insafsız yen gayri!... diye bağırınca, o da onlara,

— Kıyılır da bu koca yiğit yenilir mi, hiç kıyamam!... diye seslendi.

Koca pehlivan hakemlere elini kaldırıp pes diyecekken, Koç Bekir eliyle adamın ağzını kapadı; nasıl ettiyse koca pehlivan sığır gibi bağırmaya başladı. Koç Bekir, koca pehlivanı pervane gibi çevirip yere yığdı. Koca pehlivan da yenildiğine içinden Allaha şükredip çayırda yığılı kaldı.

Koç Bekir oğluna seslendi:

— Ulan, koçu, tayı, buzağıyı, öküzleri ahıra çek oğlum!...

İşte bu güreşten sonra hiç kimse Koç Bekir'le güreşemez olmuştu. Koç Bekir'in başka da geçim yolu yoktu. Öküzler de, tay da, hepsi çoktan satılmış, parası yenmişti. Koç Bekir, bir kile buğdaya bile güreşmeğe razı ama, nerde...

Koç Bekir, evinin geçimi derdiyle, olduğundan daha da çelimsizleşmiş, yaşlanmıştı, ama yine o keyifli adamdı.

El kapısında bir iş bulmağa karar verdi. Bir sabah erkenden eşeğine binip yola düzüldü.

Öğle sıcağı bastırmıştı. Yol üstünde bir pınarbaşına gelince, eşeğini çayıra bağlayıp, kendisi de ulu çınarın gölgesine uzandı. Uykuya dalacağı sırada bir atlı göründü. Dağ gibi bir adamdı, Koç Bekirin yendiği koca pehlivandan bile iriydi.

Aziz Nesin'den

Bir hikâye

İri yarı adam pınardan atını suluyordu. At da halis Arap atı... Koç Bekir yattığı yerden uyuklar gibi bir atı bir adamı süzdü, ati gözüne kestirmişti, «Hey Allah, şu at bize kısmet olsa...» diye geçirdi içinden...

Yerinden doğrulup, iri adama,

— Selâmün aleykümü... dedi.

— Ve aleykümselâm...

— Maşallah, atın güzel...

— Güzeldir...

— Cinsi ne bunun?

— Arap'tır, Sekläví...

— Belli, cins at... Dört yüz kayme eder mi?

Insan azmanı gibi olan adam güldü:

— Dört bin de desen az, on bin de...

Koç Bekir «Ya kısmet» dedi içinden...

— Sen nerelin pehlivanısın yiğit? diye sordu.

— Pehlivan mehlivan değilim...

— Olamaz, sen pehlivan olmaya pehlivansın ya, nerenin başpehlivanı?

— Değilim.....

— Saklama bizden... Senin bir başpehlivan olduğun belli işte... Alçak gönüllülük edip gizliyorsun bizden... Maşallah, şu bilekler pehlivan bileği işte...

Gerçekten adamın bir bileği, Koç Bekir'in üç bileği kalınlığındaydı.

— Nekadar inkâr etsen belli işte, maşallah şu ense pehlivan ensesi, hem de başpehlivan...

Bu sözler adamın hoşuna gitmişti,

— Eh, dedi, biraz güreş tutmuşluğumuz var...

— Yok yoook... Bu, birazlık iş değil yiğit, belli ki sen güreş çayırında iyiceme pişmişsin...

— Eh, oldukça...

— Ben demedim mi... Belli aslanım...

O sırada yanlarına başka yolcular da gelmişti...

Koç Bekir,

— Ben de gençliğimde biraz meraklıydım da güreşe... dedi.

Sonra ekledi:

— Sırda bir güreş tutalım mı seninle yiğit?...

Ordakiler,

— Hiç uygun düşmez, dediler, sen bu yiğitin göbeğine gelmiyorsun...

— Canım biz de güreşelim dediysek kıyasıya mı dedik. Ne dersin pehlivan...

Insan azmanı delikanlı, Koç Bekir'i aşağıdan yukarı süzüp bıyık altından gülünce, Koç Bekir,

— Anladım, dedi, senin gibi namlı pehlivanlar boşuna güreşmez. Sen beni yenersen, aha bu eşek senin... Iyi eşektir, cinstir, iki yüz elli panganota aldıydım... Benim seni yeneceğim yok ya, sözün gelişi, sen de atı koy ortaya...

Ordakiler,

— Yahu, bir yerini kırar, delirdin mi? dediler.

Koç Bekir,

— Bizim eşek gider ama, dedi, sâyende bir - iki pehlivan oyunu öğreniriz... Merak işte...

Insan azmanı delikanlı bir eşeğe, bir Koç Bekir'e baktı. Eşeği atın ardına takar giderdi. Delikanlı,

— Benim şakam yok... dedi.

— Ne şakası koçum, al, eşek helâl olsun... Yeter ki sâyende bir - iki oyun öğrenelim.

Soyundular, çıktılar çayıra... Birbirlerine daldılar. Koç Bekir,

— Aman yiğit, bir yerimi kırıp mırıp beni sakat koyma da... dedi.

Delikanlının niyeti, işi çabuk bitirip eşeği atın arkasına bağlayıp burdan savuşmaktı. Eğiliy dolandı durdu, bakıı ki boyu göbeğine gelen adam zorlu.

— Çoktandır güreş tutmadım da hamlık var, hamlamışım, dedi.

Koç Bekir,

— Belli, dedi, hamlık olmasa beni ezerdin...

Iyice kapıştılar, Koç Bekir tek bacak kapıp dağdan inmenin sırtına bindi, bir nunu yerde sürtmeğe başladı. Işin şakaya gelir yanı olmadığını anlayan delikanlı vargücüyle zorlandıysa da kurtulamadı. Neden sonra Koç Bekir, dağdan inmenin ayağını, koyverip çevresinde çalımağa başladı. Iyice yorulan öbürü fosur fosur soluyor göğsü körük gibi inip inip kalkıyordu. Koç Bekir paça kasnak herifi yerde sürmeğe başladı. Hem onu sürüyor, hem de,

— Vay başıma, vay başıma... Gitti bizim eşek yahu... Eşek değil küheylandı. Hiç böyle bir başpehlivanla güreş tutulur mu... Bende akıl mı var?... diye söyleniyordu.

Bu sözleri duydukça eşeği almak için büsbütün umutlanan adam zorlandıkça zorlanıyor, ama alttan kalkamıyordu. Koç Bekir bıraktı ayağını... Yerde sürtünmekten alnının derisi kalkmış adam, soluma ga burnu yetmediğinden yaz sıcağının gulk tavuğu gibi ağzını açmış, dili dışarıya sarkmıştı. Koç Bekir dolana dolana söyleniyordu:

— Vay başımaaa... ben ne bok yedim yahu!... Hiç böyle bir başpehlivanla güreş mi tutulur böyle ey avanak... Gitti bizim küheylan eşek göz göre göre... Eyvaaah!.

Böyle diyerek, umutlanan adama çift dalıp attı, yere, yeniden sürmeğe başladı. Kara sabanla ham tarlayı sürer gibi, adamın burnu yere sürttükçe, papuç kadar kesekler fırlıyordu. Herif bitmişti, sırıl sırıl ter akıyordu her yanından. Nasıl ağzını topraktan kurtardıysa, can havliyle,

— Bırak artık yahu!.. diye bağırdı.

Koç Bekir,

— Aman yiğit kızma, bıraktım işte... diye adamı boşladı. Sonra da peşreve girişip onun etrafında dolanarak söylenmeğe başladı:

— Vay ben ne bok yedim!... Gitti benim sürmeli gözlü kancık eşeğim... Kah be anam beni doğurmasaydı da bugünü görmeseydim... Vay başıma!...

Ayakta duracak dermanı kalmayan adam durduğu yerde sallanıyor, her adım attıkça sendeliyordu.

Koç Bekir bir elenseyle yıktı onu, kündeye alıp sürümeğe başladı. Koca çayırın etrafını fırdönüyorlardı. Koç Bekir durmadan söyleniyordu:

— Gitti benim sürmeli gözlü kancık eşeğim, gitti vay...

Burnuyla çayırı süren adam, fırsat bulduka alttan cevap veriyordu:

— Senin kancık eşeğin gitmedi, benim Sekläví kısrağım gitti...

— Vay başıma, analar ne yiğit doğuruyor, vay ben ne bok yedim...

— Sen yemedin, ben yedim onu, ben...

(Devamı 7 nci sahifede)

GENÇ KUŞAK HİKAYECİLERİNDEN DÖRT KITAP SUNUYORUZ:

DENGE UZMANI
Yazan: ORHAN DURU

Bu kitapta, çok değişik bir anlatışı olan Orhan Duru'nun birbirinden güzel 14 hikâyesi vardır.

Fiyatı: 3 lira

GÜLLÜ GÜZEL
Yazan: MERAL ÇELEN

Genç kuşak kadın yazarlarımız içinde hikâyeleriyle büyük ilgi toplayan Meral Çelen, bu kitaptaki hikâyelerinde olayları yalnız kadınların duyabileceği bir içtenlik ve gerçeklikle anlatıyor.

Fiyatı: 3 lira

GÜZEL AVRAT OTU
Yazan: TARIK DURSUN K.

Değerli hikâyeci Tarık Dursun'un bu kitabı, Türk Dil Kurumunun 1961 yılı hikâye ödülünü kazanmıştır.

Fiyatı: 3 lira

BULANIK RESİMLER
Yazan: MUZAFFER BUYRUKÇU

Genç kuşağın verimli yazarlarından Muzaffer Buyrukçu'nun en güzel hikâyeleri bu kitapta toplanmıştır.

Fiyatı: 3 lira

Bu dört hikâye kitabının fiyatı 12 lira tutmaktadır. Dört kitabı birden almak isteyenlere 10 liraya verilir. On liralık postapulu gönderirseniz bu dört kitap adresinize yollanır. Ödemeli olarak da gönderilir.

Kitaplardan yalnız birini almak istiyorsanız 3 liralık postapulu gönderiniz.

Adres:

DÜŞÜN Yayınevi

Nuruosmaniye Gazi Sinan Paşa sok. No. 12 İSTANBUL

Valiye çıkmak

Bazı işler için valiye çıkmak gerekmişti. O zamana kadar hiç valiye çıkmamıştım. Bu kadar zor olduğunu bilseydim, teşebbüs bile etmezdim.

Bir hafta, iki hafta, üç hafta... A baktım, Amerikalılar aya çıkacak, ben valiye çıkamıyacağım.

Boyuna vilâyete taşın dur: Dört hafta, beş hafta, altı hafta...

O gün yine dokuza çeyrek kala vilâyete girerken, merdivende Dultör (yani dulcu) Bahattine rastladım. Rahat konuşabilsin diye ağzıma bir sigara sokuşturdu. Söyle bir on dakika kadar yaylım ateşe tuttuktan sonra,

— Ne işin var vilâyette? dedi. Kapıya doğru yürüyerek,

— Valiyi göreceğim dedim

— Şey gazetesinde resmi var bugün, dedi, al gör.

Arkamdan seslendi:

— Olur! diye gülerek yürüdüm.

Arkamdan seslendi:

— Seksen yıl uğraşsan, o usûlle göremezsin.

— Niye? dedim.

— Işte!!.. dedi. Valiyi görmek kolay olsa, gazetelere resmi konur mu hiç?.. Millet görme ihtiyacını tatmin etsin diye koyuyorlar o resimleri.

— Eee, ne yapacağız?

— Bedava olmaz, bir küçük rakı kabul edersem olur bu iş.

— Haa, demek daha belli değil. Kabul edersen.

— Seni kırmam ama...

— Şişesini bile vermem. Ne bi çim arkadaşık lan bu?

Kapıyı gösterdi:

— Oyleyse uğurlar olsun! Daha altmış üçe beş ay var.

Döndüm. Rakı parasını bayıldık tan sonra bekledim.

Bahattin, kendisini ağır satmak için ağzındaki sigarayı tazeledi. Arkasından şimdiye kadar bir türlü dinletemediği İzmirli dulu kafesleyişinin hikâyesini anlatmaya başladı.

O arada Valinin arabası göründü. Nereden bittiğini kestiremediğim bir sürü adam, birdir bir, vahut uzun eşek oynar gibi eğilip bekledi.

Vali onların üstünden atlıyarak geçti

Yalnız söylemiye unuttum, her kes öyle eğilmiş valiyi selâmlarken, biz dalgaya gelip kazık gibi dikilmekte devam etmiştik. Baktım, birden ikimiz de havalanıverdik.

Çimenlerin üstüne yüzü koyun inmiştik. Kim attı, nasıl attı, farkına varamadık.

Uzun eşek tertibi eğilmişlere doğru,

— Ulan amma dalga be dedim.

Bahattin, sözümü du: hikâyesiy le ilgili sanarak,

— Dur bak, daha neler oldu! diye devam etti: Derken köşeden kadının ağbisi çıkmaz mı...

Nezaketli bir yana bırakmam gerekiyordu.

— Oğlum, sen su Vali işini anlatıyor musun?

— Patladın mı?

— Patladım

— Oyleyse hiç nefes tüketmiyeyim, dedi mahzun mahzun, Patlak balon şişmez

Sonra içini çekerek,

— Arkadas mısın sen ba? dedi. Yalnız işinin olduğuna bakıyorsun.

— Sen onu rakıya anlat, dedim benim işim var şimdi! Rakıya anlat sen onu

Baktı baktı, baktı baktı... Tam hiç konuşmıyacağını sandığım anda:

— Şimdi gider bir yerden bir bayrak bulursun, dedi. Bayrağı buldun değil mi, gider kahveden dört beş arkadaş alır, peşine takarsın.

— Eee, ne olacak bu?

— Çocuklardan birini şehir banodosuna yollıyacaksın. «Nerde kaldınız? Bayram başladı bile!» diye.. Bando gelince, millet de yığılır. Al sana bir topluluk.

— Beni deliğe mi attıracaksın?. Miting yapıyor diye biniverirler te peme.

— Keşke bayram değil de, miting sansalar!

— Neden o?

— O zaman vali daha çabuk gelir de ondan.

— Sonunda bir otluk çıkmasa.

— Demokrasi var, enayi

Bakın ben onu unutmuştum. Hafıza yok ki.

★

Çarşaflı bir kadın, yolumu keserek sordu:

— A evladım, ne bayramı bu?

— Bilmiyor musun, teyze? dedim.

— Bilmiyorum, evladım! dedi.

— Ben de bilmiyorum, teyzeciğim.

Yalçın Kaya'dan BİR HİKAYE

— Eee, öyleyse ne yakaladın o bayrağı?

Sesimi alçatarak,

— Valiyi görmenin başka çaresi yok! dedim. Biliyorsun onsuz hiç bir iş olmaz bizde.

— Aman ben de geleyim bari. Hiçbir cezası yok mudur bunun?

— Aksine..

Heykele yaklaşmıştık Peşimden gelen arkadaşlardan biri,

— Yahu, kadına söylemiyecektin bunu !dedi. Onüne geleni çeviriyor.

O sırada bandocular koşturarak bize yetiştiler. Görülecek haldeydiler. Aceleden, kasketini ağzına, bo rusunu başına yerleştirmişler mi istersiniz, tokmağı sabit tutup da vulu tokmak gibi kullananlar mı.

Ben bandonun kepazeliğine bakarken, bayrak sopadan uçmuş gitmiş, hiç haberim yok. Bu gülüyorlar, ediyorlar ama, ben bandoya sanıyorum.

Derken bir emniyet amiri göründü. Bir şeyler söyledi. Bando tam istim faaliyette olduğundan sözleri gürültüye gitti. Bandoya sus işareti verdirdim.

Fakat durmak yok, yürüyoruz. Emniyet amiri, adımlarını benim kine uydurarak yanım sıra geldi Ben bos bayrak sopasını önüme dikmiş, ihtişamla gidiyorum.

Halkın varısı arkamda, varısı kaldırımlarda Kahkahalar patlayıp duruyor.

Emniyet amiri, bana sordu:

— Ne olacak o sopa, delikanlı?

Başımı çevirmeden cevap veriyorum:

— Hangi sopa?

— Elindeki..

Ihtişamım bozulmasın diyerek sinirlenmiyorum. Yoksa şanlı bayrağımıza sopa diyecek adamın pa çavrasını çıkarmak işten değil.

— Ne olacak o sopa diyorum sana delikanlı!..

Peşimdeki arkadaşlar ayılmıştı, «Hişt pist!» deyip duruyorlar. Fakat beni yatıştırmak istediklerini sanarak hiç bakmıyorum..

O esnada biri bağırıyor:

— Vali!..

Vilâyetin merdivenlerinden ağır ağır iniyordu. Bandoya «Başla!» işaretini verdim. Şef, gözleriyle bayrak sopasını gösterdi.

Artık kızmadan edemedim:

— Daha iyi tasyacaksanız, siz buyrun!.

Böyle deyip sağdan park ederek valiye doğru ilerledim. Ne bando çaldı, ne arkamdan gelen oldu Öyle, tek başıma yürüdüm. Korkak herifler, ne olacak!

Vali, olduğu yerde kalakaldı. Hattâ belli etmemeye çalışarak birkaç adım da geriledi. Bayrak çok küçüktü. Yokluğunu o yüzden farkedememiştim. Sonra sopa da upuzundu.

Aramızda az bir şey kalınca, as kerce bir duruş gösterip sopayı ha fifçe eğdim. Bayrağın gittiğini ancak o zaman anladım

Dön dönemezsin, kal kalamazsın!.

Meseleyi izah yollu bir kaç şey söyliyeyim dedim, sessiz film kahramanları gibi ağzımı açıp kapamaktan başka bir şey yapamadım.

Arkasını dönüp merdivenleri tırmanmaya başladı.

— Beyefendi, bir dakika diye bağırdım.

Emniyet amiri bana doğru koştu.

Sopayı asfalta fırlatarak valinin peşine düştüm.. Sopanın gürültüsü, valinin ayaklarını birbirine dolaştırdı. Koskoca adam, yuvarlanarak merdivenlerin dibine inmez mi...

Ben son hızla koşuyordum Hızımı kesemedim, valinin üstüne çıkıverdim.

Sonrasını anlatmak gerek mi?!.

Bayrağa saygısızlık, halkı isyana teşvik, valinin şahsında devlet otoritesini ayaklar altına almak, şehir bandosunu kötü yolda kullanmak (sanki bando benim emrimde), trafiği aksatmak, milli bayramlarla alay etmek, polise karşı gelmek.

Kimseye lâf anlatamadım. Arkadaşlarım aleyhime döndü. Bahattin bile selâmı kesti

Neyse, mahkemede suçsuz olduğumuz anlaşıldı da, kurtulduk. Fakat, acıdır, beraatime rağmen, hâlâ arkadaşları ikna edebilmiş de ğilim.

Geçende birine tabanca tehdidiyle içimi boşaltayım dedim, ne cevap verse beğenirsiniz!

— Oğlum Bahattin sana valinin makamına çık demiş, üstüne çık dememiş!

Başımı yumruklayarak haykırdım:

— Kaza, birader... Kaza! Isteyerek yapmadım ya!

Arkadaş alayla sordu:

— Peki, ya bayrağı tertiplemek? O da mı kaza? Sen önceden tasarlamışsın bunu! Çocuk, vazgeçireyim diye uğraşmış ama, kafana sokamamış. Söyle bakalım, beni şimdi, sus payı olarakten rakı almışsın kendisine. Kabul etmek istememiş de, «Ilâç bu! Komatizmalarına iyi gelir! Almanyadan getirdim!» diyerek eline tutuşturmuş kaçmışsın.

Hadi, buyrun!..

Fıstıkî

Referandum dediler, olur eyvallah dedik..
Kovalisyon dediler, haydi inşallah dedik..
Sosyal adalet de var, oh oh maşallah dedik...
Avrupa'da ne varsa bizler de yapmaktayız;
Her boyaya boyandık, fıstıkî kaldı yalnız!! !

★

Onlarda demokrasi, bizde de demokrasi..
Yerine göre «tenkyu», yerine göre «mersi».
Nemiz eksik onlardan a yabanın teresi?
Fazlamız bile vardır: duvarlarda «ya Hafız!»
Her boyaya boyandık, fıstıkî kaldı yalnız!..

★

Bizi ihyâ edecek şu atom reaktörü...
Şimdiden oynayalım: döktürü de döktürü..
Hele kalkındırdık mı bir de özel sektörü,
Işte o zaman gayri dikilip kalkındınız!
Her boyaya boyandık, fıstıkî kaldı yalnız!..

★

Bir senatomuz yoktu, şimdi var senatomuz..
Ardımızda Sentomuz, önümüzde Natomuz..
Ne kaldı eksiğimiz, işte Spor — Totomuz!..
Bir boya, bir badana, bir de üstüne yaldız.
Her boyaya boyandık, fıstıkî kaldı yalnız...

★

Bakma sen işlerimiz şu ara az karışık,
Pilâva, fasulyeye girdik mi salla kaşık,
Evvel Allah bizimle kimse atamaz aşık...
Her telden oynarız biz, siz bizi ne sandınız?
Her boyaya bovandık. fıstıkî kaldı valnız!

Basın Sergisi

Hürr Hür Va Yeni Sa AKŞ Millî VATAN

Tercüman

VAKTİYLE bir koca varmış. Bu böyle cesurum, şöyle kuvvetliyim, böyle sertim, şöyle karar getiririm. Diye hep karısına övünürmüş. Kadın da böylesine müthiş bir kocaya sahip olmaktan müftehir, oturmuş. Gel zaman, git zaman karı-koca bir gezîye çıkarlar. Karısından olduğuna bir atlı gelir, önlerinde durunca attan iner. Adam:

— Ulan, şu atın dizginlerinden tut. Su elelimiz dairenin içinde gezdir. Çizgiden dışarı çıkarsan yakarım seni.. demiş. Sonra kadınla sohbete dalmış. Biraz geçmiş aradan: Süvari atına binmiş ve uzaklaşmış. Kadın kocasına sormuş:

— Yahu, sen söyle idin, böyle idin, beni nasıl bu herife teslim ettin. Amma oyun oynadı sana ha... Deyince adam:

— Aşsı oyunu ben ona oynadım.

— Ne yaptın?

— Ne yapacağım, tam 3 defa çizginin dışarısına çıktım. demiş.

Milliyet

BIR kokteyide üç Alman karşılaştı, içlerinden en genci:

— Ben Herbert Pitter, dedi, İkinci Dünya Harbinde tam beş tane altın kartal madalyası aldım.

Ondan daha yaşlı olanı ise:

— Ben Heinrich Herter, diye kendini tanıttı, Birinci Dünya Harbinde tam dört gümüş haç nişanı aldım.

Üçüncüsü, oturduğu koltuktan kolay kolay kalkamayacak kadar ihtiyardı. Güçlükle konuştu:

— Ben Gustav Von Meier... 1870 Harbine katıldım, ne madalya alabildim, ne de nişan...

Ve bir nefes arabğından sonra ilâve etti:

— Ama harb.. ...IT KIVANÇ

Cumhuriyet

BIR âlim pireler üzerinde tetkikler yapıyor. Bir pireyi (Refi Cevadın kulakları çınlasın!) terbiye etmiş.

«Zıpla!» deyince pire zıplıyor.

Sonra bir gün, İlmî tetkik bu ya, tutmuş, pirenin ayaklarını kesmiş.

«Zıpla!» demiş pire zıplamamış.

Ve âlim oturur, eserini yazmaya başlar: «Pirelerin bir hususiyeti vardır. Ayaklarını keser kesmez sağır olurlar».

(Jours de France)
DOĞAN NADI

ZAFER

ADAMIN biri, bir köye varmış ki, hayret..

Minarede pek garip ezan okunuyor:

— Allahüekber, Allahüekber (derler). Lâiläheillâhlah (derler)... Hayyalessalaaa (derler)...

Yahu! Bu ne biçim ezan? Ses güzel gerçi... Okuyuş da muntazam gerçi.. Fakat her kısmıdan sonraki bu (derler) ne oluyor?

Merak edip sormuş, soruşturmuş. Kendisine şu açıklamayı yapmışlar:

— Efendim, bizim köyde sıtma sebebiyle herkesin sesi kısık. Ezan-ı Muhammedi de bet sesle okunmaz. Yalnız bir Ermeninin sesi — işittiniz gibi — lâtif. Imamı sordu: — O okusa bir şer'i mahzur var mı? dedik. Hoca düşündü: «Imamlık etmesinde şer'i mahzur var. Lâkin ezan okunmak sünnet nâmaza davettir. Varsın Ermeni davet etsin. Esasen ezanı kim olsa okur, çoluk çocuk bile. Hem bekl okuya okuya Ermeninin kalbine hidayet erişir. Pekâlâ!» dedi, imam efendinin bu müsaadesi üzerine biz de Ermeniye başvurduk, Pek parasız mış. Avucunu kaşıdık. Kabul etti ama bir şartla, Kendi dinine zarar gelmemesi için ara yerde hep (derler) diyecek. Çünkü biliyor ki bizde tek Allah. Onlarda teslis var. Hele (Lâiläheillâhlah!) dan sonra kanaatince mutlaka bir (derler) icap edermiş. O (derler) i şiddetlice haykırır dikkat ettiniz se...

VA - NO

Yeni Sabah

DUVARCI ustası hastalanmış. Durumu gittikçe ağırlaşmış ve adamcağız komaya girmiş. Gözler var ki can çekişir, ama bir türlü ruhunu teslim edememiş. Bu arada durmadan mırıldandığı işitilmiş:

— Mala ver, harç ver, tuğla ver! Mala ver, harç ver, tuğla ver! Mala ver, harç ver, tuğla ver!

Karısı bir yandan ölgün, bir yandan da sonu gelmiyen bu sayıklamadan güna getirmiş. Çarşıda bir akşam imama rastlamış. Malûm, imamlar can çekişen hastaların sağlık durumu ile, meslekleri icabı yakinen meşgul olurlar. O da hal hatır sormuş ve kadının, kocasının yolcu olşundan ziyade, durmadan «Mala ver, harç ver, tuğla ver! diye sayıklayışından şikâyetçi olduğunu görünce:

— Hemşire, demiş; sen beni hemen eve götür, Anlaşılan kocanın teslimi ruh etmek için yardıma ihtiyacı var.

Birlikte gitmişler. Hoca hastanın yattığı odaya girmiş. Bakmış, zavallı duvarcı ustası taş gibi yatıyor. Gözleri sımsıkı kapalı, ama dudakları aralık. Ve biteviye mırıldanıyor:

— Mala ver, harç ver, tuğla ver!

Imam birden adamın kulağına eğilmiş ve hançeresinin olanca kuvvetiyle haykırmış:

— Paydooooos!

Ve duvarcı ustası «Hıkı etmiş, öbür dünyaya göçmüş.